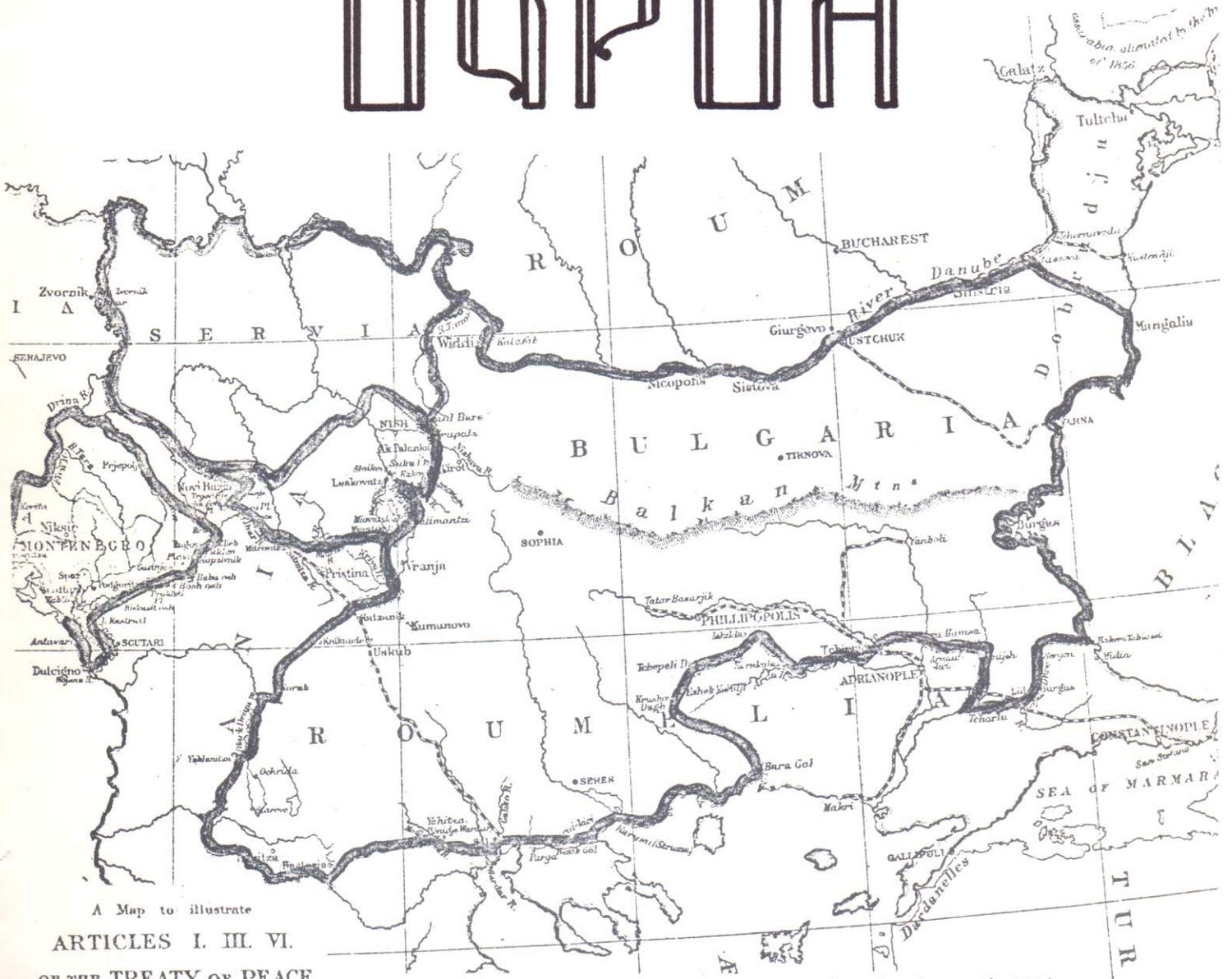

БОРБА®

A Map to illustrate
ARTICLES I. III. VI.
OF THE TREATY OF PEACE
Signed at San Stefano
FEBRUARY 19, 1878.

Bulgaria according to the Treaty of St. Stefano (1878).
La Bulgarie d'après le Traité de St. Stéfano (1878).
Bulgarien nach dem Vertrag von St. Stefano (1878).
България споредъ Санъ-Стефанския договоръ (1878).

Scale of English Statute Miles
0 40 80 100 120 140 160

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
APRIL 1971

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ПРОФ. Д-РЪ АЛЕКСАНДЪРЪ СТАНИШЕВЪ

Ректоръ на Софийския Университетъ, свѣтвно известенъ ученъ,
хирургъ и общественикъ, пламененъ български патриотъ.

Убитъ отъ комунистите на 2 февруарий 1944 година.

Българо, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твое то име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 20, брой 2

Книжка шестдесетъ и първа

Априлъ 1971

СЪЕДИНЕНИТЪ ЩАТИ НА КРЪСТОПЪТЪ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Цѣлиятъ свѣтъ наблрдава съ изострено внимание външната политика на Съединенитъ Щати и съ очудване известни нейни вътрешни събития.

Трудно може единъ интеллигентенъ човѣкъ да си обясни, защо тази така неизмѣримо богата и мощна страна, която има всички възможности да завърши въ краткъ срокъ победоносно войната въ Виетнамъ, все още съ своитъ неразбираеми полумѣрки, отлага този денъ и създава неоправдани съмнения въ нейната сила. Като че ли безпомощна, тя стои и търпи да бѣде обругавана отъ всички страни, въпрѣки хилядитъ жертви, дадени въ джунглитъ на Индокитай и милиардитъ долари, прашани като помощъ на изостаналитъ народи. Тѣзи и още много други подобни факти потвърждаватъ, че приятели се съ пари не купуватъ.

Ние смѣтаме, че много по-важенъ и решаващъ факторъ за стабилизиране на позицитъ на свободолубивитъ народие експорта на здравитъ национално-демократични концепции, на чиито принципи е изграденъ политико-обществения редъ въ Съединенитъ Щати.

Съединенитъ Щати сѣ гаранция за свободата на народитъ и надежда на поробенитъ страни отъ комунизма отново да възвѣрнатъ независимостта си. Съединенитъ Щати сѣ спасителния брѣгъ, кадето емигрантитъ отъ всички страни отъ задъ "Желѣзната завеса" намѣриха прибѣжище и една база отъ която има възможностъ да се изходи и направи нѣщо за спасяването на свѣта отъ комунистическата опасностъ.

Затова ние, наравно съ грамадното болшинство отъ американския народъ съ особена загриженостъ наблрдаваме развоя на събитията, много живо се интересуваме какво ще дойде въ утрешния денъ, и сме готови да дадемъ всичко по силитъ си, като добри граждани на страната, за да помогнемъ да се излезе отъ това трагично състояние на нѣщата, което ако продължава, евентуално ще докара до единъ фаталенъ край.

Много пъти въ страницитѣ на нашето списание ние сме писали и обръщали внимание за комунистическата опасност, която се приближава и е вече предъ самия прагъ на Съединенитѣ Щати. Ние сме писали и предупреждавали, че вътре въ страната, на всѣкжде, измежду чиновницитѣ отъ разнитѣ правителствени учреждения, въ срѣдитѣ на Парламента, дори може би нѣкжде изъ канцеларитѣ на Бѣлиятъ Домъ има, спотайватъ се и работятъ подмолно лица, които служатъ на комунизъма, косвено или прѣко.

Тѣзи лица, по всички начини пътища се мъчатъ да влияятъ да не се препречватъ пътищата на комунизъма, за разширяване контролата му върху други страни или да се взематъ мѣрки за пререзване дейността на комунистическата пета колона вътре въ страната.

Нѣма друго обяснение на въпроса, защо много законопредложения или мѣрки на Президента или на правителството, които биха могли да направятъ невъзможно резширението на комунистическото влияние международно или вътре въ Съединенитѣ Щати, се блокирватъ. Нѣма друго обяснение на въпроса, защо се спѣва предприемането на ефикасни военни операции въ Виетнамъ, които биха ликвидирали комунистическата агресия тамъ. Също не съществува друго обяснение на въпроса, защо се правятъ най-различни концесии на комунистическия блокъ, които въ много случаи го стабилизиратъ, противно на интереситѣ на Съединенитѣ Щати.

Задачата на Президента и правителството да се справи съ едно такова положение на нѣщата, когато болшинството въ Парламента и Сената се контролира отъ опозицията, е много трудна, да не кажемъ невъзможна. Нѣщо решително трѣбва, обаче, да се направи и нѣщата да се промѣнятъ, защото въ противенъ случай следващата стъпка, която би дошла рано или късно, ще бѣде капитулацията предъ комунистическата агресия!

Съединенитѣ Щати сѣ на кръстопатъ!

Грамадното число отъ американския народъ, въ числото на което сме и ние, надъ двадесетъ милиона чуждородени американски граждани, желаемъ да видимъ бързото и ефикасно разрешение на проблемитѣ, излизането отъ това трагично положение. Безъ колебание може да се каже, че Президента и правителството могатъ да разчитатъ, че ще получатъ безрезервна подкрепа на цѣлия народъ, съ изключение на едно незначително лѣвичарско малцинство, при осъществяването на тази спасителна задача!

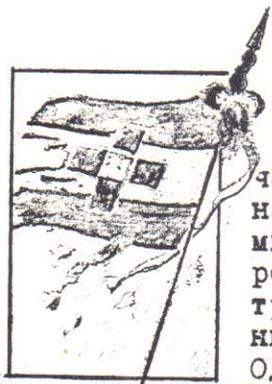
Нуженъ е голѣмъ куражъ, голѣма сила, за да се прекоси кръстопатъ и да се поведатъ Съединенитѣ Щати по линията, която отново ще ги поставятъ на висотата на тѣхното положение.

Онзи Президентъ, който намѣри куражъ и силата да прекоси кръстопатъ, като прегази и премахне препятствиата и пречкитѣ, той ще бѣде великия Президентъ на двадесетия вѣкъ, спасителя на Съединенитѣ Щати и неуспорвания водачъ на Свободния свѣтъ.

Не става въпросъ за свободата или величието на една държава или единъ народъ само, понеже при днешната обстановка на скъсени граници въ свѣта, мѣсто за изолационизъмъ нѣма. Стратегически национални граници не съществуватъ вече - свръхзвуковитѣ самолети и атомни ракети могатъ да достигнатъ всѣки обектъ въ секунди. Затова свѣтътъ днесъ е раздѣленъ на две, като компромиси не могатъ да съществуватъ. Въпросътъ е за съществуването и запазването на западната християнска култура или нейния погибель.

ОСВОБОЖДЕНИЕТО.

Д-ръ Иванъ Минчевъ
Мюнхенъ, Германия.

Самарското знаме

На 3 мартъ, преди 93 години завършиха тежките робски дни за частъ отъ българския народъ. Освобождението дойде като резултатъ на успѣшната за Русия война съ Турция, приключена съ договора за миръ подписанъ въ Санъ Стефано на 3 мартъ 1878 година. Този миръ реализира тагава мечтите на цѣлия български народъ съ туряне за трети пътъ началото на българската държава въ нейните почти етнически граници, безъ Нишъ и Лѣсковецъ-отстъпени на Сърбия, Солунъ Одринъ и Гюмюрджина-оставени на Турция и северна Добруджа-дадена на Румъния.

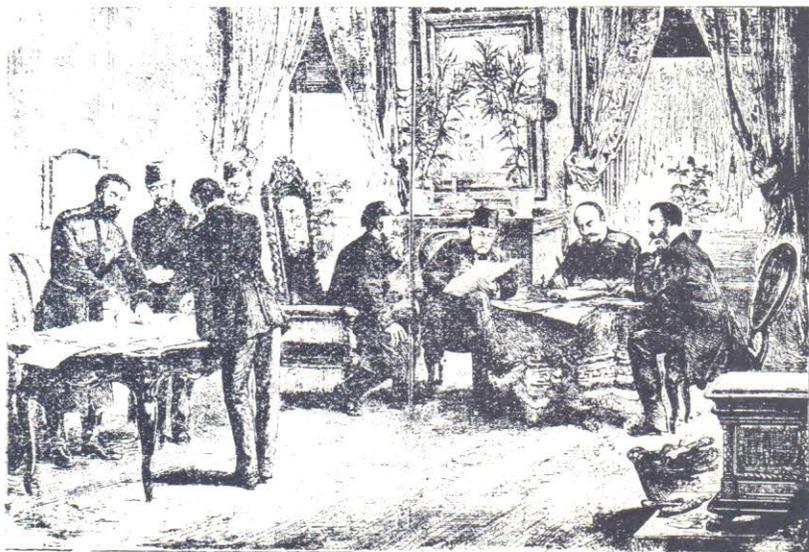
Българскиятъ народъ нѣма обаче, щастието дълго да се радва на освобождението и обединението си. Подозрението на Великите сили, че Русия подготвя България за една бъдеща "Заддунайска губерния" и чрезъ нея вслѣдствие да излезе на Срѣдиземното море, стана причина да се свика на 13 юлий 1878 год. така наречения Берлински конгресъ, на който България бѣ разкъсана на петъ части. Мизия съ Софийско останаха свободна полунезависима държава, северна Тракия остана васална на Турция съ българско управление подъ името Источна Румелия, Македония и Бѣломорска Тракия бѣха върнати напълно на Турция съ мѣтни обещания за нѣкакви реформи. Сърбия заграби цѣлия западенъ Шоплукъ съ Пиротъ, Враня и Сурдулица, а на Румъния се додаде още отъ Добруджа до линията Силистра-Мангалия.

Като разглеждаме събитията сега, следъ толкова години, налага се да се запитаме, дали не загубихме като държава отъ това преждевременно освобождение. Тогавашната руска политика създаде едно съмнение въ нейните намѣрения спрямо насъ у Западните сили и ни отдалечи отъ тѣхъ, та дори и до сега.

А освобождението, рано или късно щѣше да дойде - така както дойде то за Полша, Чехия и много други държави въ Азия и Африка, изникнали постепенно върху развалините на старата Турска, а следъ това Английска и Френска империи. Но тогава ние щѣхме да изникнемъ въ пълния си граниченъ потенциалъ - отъ Неготинъ, Нишъ, Дебъръ, Костуръ и Солунъ до Тулча, Бургасъ и Чаталджа.

Въпреки всичко, нашата благодарностъ днесъ се отправя къмъ всички наши братя руси, които далечъ отъ висша политика и задни мисли и намѣрения, на дѣло и съ живота си допринесоха за нашето освобождение. Нашата вѣчна благодарностъ се отправя и главно къмъ създателитѣ на Шипченската епопея и къмъ всички онѣзи военни и политически водачи на нашия народъ, на онѣзи хайдути и духовни и културни дейци, които подържахъ духа на народа презъ робството и го направиха зрѣлъ за свободата.

Въ миръ и въ бранъ български народъ показа, че е достоенъ за тази свобода! Хилядите и хиляди жертви дадени за нея, не отидоха напраздно! Тѣзи жертви се даватъ и днесъ, защото Родината отново е поробена. Скоро, обаче, ще изгрѣе и за насъ отново слънцето на свободата!

Подписване на мира въ Санъ Стефано на 19. февруарий 1878 год.

БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАЦИЯ.

Инж. Александър Н. Костовъ
Ню Йоркъ.

Привързаността на българина към своята страна, земя и домъ е едно отъ неговитѣ отличителни качества. Само въ рѣдки случаи и поради непреодолими причини той напуска родния си край. Това обяснява може би сравнително малкия брой на българи извънъ предѣлитѣ на страната.

Първата значителна група отъ емигранти въ периода до 1918 година идва измежду изостаналитѣ подъ робство, въпрѣки многократни опити за освобождение, наши сънародници отъ Македония и Тракия. Отъ стотицитѣ хиляди напуснали своя домъ поради непоносимитѣ политически и икономически условия, болшинството намира приютъ въ Царството, като единъ малкъ процентъ поема по-дългия и по-несигуренъ пътъ къмъ новитѣ континенти. Въ Америка тѣзи първи български емигранти се организирватъ въ политически групи и българо-македонски църкви, като и до днесъ водятъ активна дейность за освобождението на своитѣ поробени краища.

Втората група стари емигранти има напълно различенъ обликъ. Тя обхваща дошлитѣ следъ 1923 година въ Чехия, Сърбия и Америка лѣво ориентирани елементи, напуснали предѣлитѣ на свободната българска държава следъ премахване на еднопартийната управа на Стамболийски и следъ неуспѣшнитѣ опити на "Единния фронтъ" да вземе властта и наложи пролетарска диктатура. Но така като дейността на тази емиграция, състояща се главно отъ лѣви земеделци и комунисти, бѣ направлявана и използвана отъ Интернационала и други централи, насочени противъ българщината, трудно би било тази емиграция да се смѣта за българска.

Въ следващия периодъ до 1944 година, емигриране отъ България въ размѣри, заслужаващи отбелъзване нѣма, съ изключение на единъ малкъ брой работници и градинари-гурбетчи. Това е едно многозначително явление и указание за положителното политическо и икономическо развитие на страната ни въ това време. Никакви извратени статистики и пропаганди за "монархо-фашизъмъ", тероръ и полицейска държава не могатъ да оборятъ факта, че въпрѣки всички възможности за емиграция, бизъ рискове и минни полета по границитѣ, българинътъ не се възползува отъ тѣхъ. Той имаше вѣра въ националното ни развитие, виждаше ежедневно подобрене на страната и допринасяше за изграждането на още по-добро бъдаще.

Девети септемврий 1944 година сложи рѣзкъ край на това развитие и отбелъза началото на най-новия потокъ отъ емигранти, който ту утихващъ, ту засилващъ се продължава и до днесъ. Начело на този потокъ застанаха стотици изтъкнати политически личности и антикомунистически борци, успѣли да се спасятъ отъ нахлуващитѣ поробители и тѣхнитѣ мѣстни ордия. Около тѣхъ се сгрупираха заваренитѣ въ чужбина студенти, работници и военни лица. Тѣ създадоха първото българско емиграционно ядро за борба противъ комунизма. Националното правителство въ Виена, Българския Корпусъ и активната антиболшевишка радио пропаганда представляватъ славния завършекъ на организираната дейность на така нареченото Трето поколение - състояще се тогава отъ млади българи, пълни съ сили и идеализъмъ, но за жалость рано попарени отъ последствията на една въпрѣки нежелана, но все пакъ загубена война.

Следвоенна Европа даде приютъ на българскитѣ емигранти, но не забрави, че тѣ сѣ бѣгълци отъ една победена страна. Докато бѣгълцитѣ отъ "новоосвободенитѣ страни"-победителки се настаниха въ международнитѣ емигрантски

организации, за българитѣ бѣха широко отворени вратитѣ на ...новитѣ затвори и концентрационни лагери. Наистина, тѣхния грѣхъ бѣ голѣмъ - усмѣлили се бѣха да се борятъ срещу болшевикитѣ - съюзници на западния свѣтъ, прогледнали бѣха десетки години преди западнитѣ дипломати, на които едва Корея имѣ полуотвори очитѣ. Отъ българскитѣ емигранти, записващи се въ нѣкои западни университети, бѣха изисквани О.Ф. бележки, студентскитѣ дружества трѣбваше да бѣдатъ удобрени и въ връзка съ комунистическитѣ български представителства. Емигрирането на българи за много задокоеански държави не бѣ възможно. Отъ всички страни бѣ упражняванъ натискъ върху заваренитѣ на Запада или забѣгналитѣ веднага следъ 9 септемврий 1944 година българи. Репатрационни комисии обикаляха лагеритѣ, мѣстнитѣ власти създаваха трудности.

Въпрѣки това българската емиграция търсѣше начинъ за организиране. Образуваха се на много мѣста малки ядра, последвани отъ идеологично сгруппирване и създаване на български емигрантски организации за политическа дейность, доколкото условията позволяваха това.

Унищожението на така наречената О.Ф. опозиция, засиления натискъ върху населението въ България да влиза доброволно въ новосъздаденитѣ ТКЗС-та и нестихващия политически тероръ, бѣха причина за втората голѣма вълна отъ бѣжанци. Титова Югославия, която временно бѣ въ лоши отношения съ СССР и неговитѣ сателити, започна да приема преминаващитѣ - съ рискъ на живота си - българската граница. Въ късо време стотици и хиляди емигранти напълниха лагеритѣ на Герлово, Нишъ, Ясеница. Но вмѣсто да намѣрятъ освобождение отъ комунистическия тероръ, тѣ изпитаха сладостта на Титовитѣ ревизионистични затвори и карцери.

Не е известенъ точния брой на така нареченитѣ диверсанти, които оставиха живота си на югославо-българската граница, отзадъ подтиквани отъ въоруженитѣ агенти на УДБА, а отпредъ посрѣщани отъ предварително уведоменитѣ български агенти на Държавна Сигурность. Нито пъкъ е известенъ броя на застрелянитѣ въ тила българи, на нѣколко метра отъ дълго мечтаната италянска граница, при подигравателнитѣ викове на Титовци: "Ето ви Запада!".

Стотици заплатиха съ живота си за своята любовъ къмъ свободата. Защото това бѣ единственото нѣщо което тѣ търсеха - задъ гърба си тѣ оставяха домъ и фамилия и може би единъ подсигуренъ съ най-необходимото за преживѣване, но все пакъ робски животъ. А тѣзи, които успѣха да се добератъ до западнитѣ страни, знаеха какъ да ценятъ това, което бѣха придобили.

Следъ 1952 година, поради лошото третиране на българитѣ въ Югославия и засилена охрана на границата, броятъ на емигрантитѣ намалява. Едва сега въ последнитѣ години, притока започна значително да се засилва. Причинитѣ сѣ отъ една страна, съществуващитѣ сравнително по-лесни начини за емигриране, а отъ друга - пълното разочарование на цѣлия народъ за по-скорошно подобрене или по-добри изгледи за бъдещето. Новопрстигашитѣ сѣ главно младежи, отрасли следъ 9 септемврий 1944 година, но носещи свободолюбивия духъ, който едностранното комунистическо възпитание и пропаганда не можаха да подтиснатъ.

Болшинството отъ тѣхъ нѣматъ политико-организационна ориентация, защото нормално политическо развитие извънъ рамкитѣ на О.Ф. въ България на съществува. Но тѣ иматъ напълно установена идейна ориентация и причинитѣ, които сѣ ги накарали да напуснатъ Родината сѣ неизмѣнно едни и сѣщи отъ 1944 година насамъ - липса на елементарни човѣшки свободи, липса на условия за лично и общественно развитие, ограниченъ достъпъ въ училища и университети, лоши условия за животъ и постояненъ натискъ отъ страна на полуобразовани партийни функционери, които сѣ заели всички важни постове въ държава и предприятия. Новодошитѣ българи сѣ напуснали днешна България главно поради съществуващитѣ тамъ условия, наложени и подѣржани отъ една политическа партия.

Актът на бѣгство, свързано съ неизмѣрими рискове, е най-силното доказателство за тѣхното отрицателно становище къмъ комунистическия режимъ и автоматически ги поставя въ редоветѣ на политическитѣ емигранти. Действителна разлика между тѣхъ и тѣзи, които отрѣкоха комунизма преди 20 години, нѣма. Привидната разлика се дължи само на не еднакъя манталитетъ и начинъ на мислене, които сж едно неминуемо отражение на така различнитѣ условия, при които по-стари и по-нови емигранти сж възпитани и отрасли.

За съжаление въ нѣкои западни страни, особено въ Германия и Италия, официалнитѣ власти не признаватъ автоматически качеството на бѣжанцитѣ като политически емигранти. Нѣкъде тѣ биватъ поставяни на разпити безъ преводчици, формуляри и показания биватъ подписвани, безъ емигранта да разбере съдържанието имъ. Въ по-големия брой отъ лагеритѣ нѣма чиновници, които гворятъ български. Това се дължи на не достатъчната заинтересованостъ отъ страна на по-старитѣ емигранти къмъ новопрестигащитѣ тѣхни братя по съдба, която отъ своя страна естествено ще води до загубването на доста емигранти като антикомунистически борци.

Новопрестигащитѣ емигранти, при липса на преводчици, трѣбва да твърдятъ само едно: личното имъ съществуване въ комунистическа България е било застрашено вследствие на условията тамъ. При наличността на преводчикъ, трѣбва да се изтъква, че главна причина за бѣгството сж политическитѣ причини, а икономическитѣ причини да се изоставятъ на втори планъ! Въ действителностъ, квалификацията "политически" или "икономически" емигрантъ има значение само въ Европа, като въ задокеанскитѣ страни тази разлика не съществува.

Цельта на всички политически емигранти е еднаква - да видятъ своята страна свободна, даваща възможностъ на всички за единъ достоенъ за човѣка животъ. Естествено, не всички намиращи се въ емиграция отъ дълги години или отъ скоро смѣтатъ себе си за политически емигранти. Има такива, които сж тръгнали по гурбетъ, въ късо време забравятъ, че сж българи, смѣняватъ имената си и съ гордостъ заявяватъ, че тѣ сж българи не се срѣщатъ и сж още по-горди, че вече сж забравили майчиния си езикъ. Има и други, които нѣматъ нищо противъ строя въ България и идватъ въ Америка или други западни страни, само за да могатъ да си купятъ бързо спортна кола или да видятъ лично жипетата съ дългитѣ имъ коси. Другъ пъкъ избѣгаль отъ България, за да иде въ Австралия, така като прочелъ, че тамъ може да се ходи на ловъ свободно за крокодили!

Нѣмаме нищо противъ тѣзи наши братя по народностъ, попадащи подъ горнитѣ групи, но трѣбва да бъде ясно, че политическитѣ емигранти, нѣматъ съ тѣхъ нито общо, освенъ едно и същото географско име на страната, въ която сме родени или израстли.

Потокътъ на бѣжанци отъ България, взема вече смущаващи за комуниститѣ размѣри. Въпрѣки тѣхнитѣ твърдения, че бѣгали само хулигани, предатели на народа, които не имъ сж нуждни, тѣ знаятъ, че действителността е друга. Вълната на търсещитѣ свобода е вече обхванала всички слоеве на нашия народъ. Бѣгатъ работници и земеделци, лѣкари и инженери, млади и стари! Бѣгатъ високо поставени професори и учени, бѣгатъ синове и дѣщери на висши партийни функционери.

Това развитие е много окуражаващо за насъ, политическитѣ емигранти. То показва, че не една класа, а цѣлия народъ е противъ съществуващия режимъ и дава раненъ сигналъ за разкапването на комунистическата система. Каквито и жестоки мѣрки управницитѣ на комунистическа България да взиматъ за спирането на потока на търсещитѣ свобода младежи, повикътъ за тази свобода е по-силенъ и отъ всѣки тероръ. Нека да върваме, че свободата скоро ще изгрѣе и надъ нашата измачена Родина!

организации, за българитѣ бѣха широко отворени вратитѣ на ...новитѣ затвори и концентрационни лагери. Наистина, тѣхния грѣхъ бѣ годѣмъ - усмѣлили се бѣха да се борятъ срещу болшевикитѣ - съюзници на западния свѣтъ, прогледнали бѣха десетки години преди западнитѣ дипломати, на които едва Корея имѣ полуотвори очитѣ. Отъ българскитѣ емигранти, записващи се въ нѣкои западни университети, бѣха изисквани О.Ф. бележки, студентскитѣ дружества трѣбваше да бѣдатъ удобрени и въ връзка съ комунистическитѣ български представителства. Емигрирането на българи за много задокоеански държави не бѣ възможно. Отъ всички страни бѣ упражняванъ натискъ върху заваренитѣ на Запада или забѣгналитѣ веднага следъ 9 септемврий 1944 година българи. Репатрационни комисии обикаляха лагеритѣ, мѣстнитѣ власти създаваха трудности.

Въпрѣки това българската емиграция търсѣше начинъ за организиране. Образуваха се на много мѣста малки ядра, последвани отъ идеологично сгруппирване и създаване на български емигрантски организации за политическа дейность, доколкото условията позволяваха това.

Унищожението на така наречената О.Ф. опозиция, засиления натискъ върху населението въ България да влиза доброволно въ новосъздаденитѣ ТКЗС-та и нестихващия политически тероръ, бѣха причина за втората голѣма вълна отъ бѣжанци. Титова Югославия, която временно бѣ въ лоши отношения съ СССР и неговитѣ сателити, започна да приема преминаващитѣ - съ рискъ на живота си - българската граница. Въ кѣсо време стотици и хиляди емигранти напълниха лагеритѣ на Герлово, Нишъ, Ясеница. Но вмѣсто да намѣрятъ освобождение отъ комунистическия тероръ, тѣ изпитаха сладостъта на Титовитѣ ревизионистични затвори и карцери.

Не е известенъ точния брой на така нареченитѣ диверсанти, които оставиха живота си на югославо-българската граница, отзадъ подтиквани отъ въоръженитѣ агенти на УДБА, а отпредъ посрѣщани отъ предварително уведоменитѣ български агенти на Държавна Сигурность. Нито пѣкъ е известенъ броя на застрелянитѣ въ тила българи, на нѣколко метра отъ дълго мечтаната италянска граница, при подигравателнитѣ викове на Титовци: "Ето ви Запада!".

Стотици заплатиха съ живота си за своята любовъ къмъ свободата. Защото това бѣ единственото нѣщо което тѣ търсеха - задъ гърба си тѣ оставяха домъ и фамилия и може би единъ подсигуренъ съ най-необходимото за преживѣване, но все пакъ робски животъ. А тѣзи, които успѣха да се добератъ до западнитѣ страни, знаеха какъ да ценятъ това, което бѣха придобили.

Следъ 1952 година, поради лошото третиране на българитѣ въ Югославия и засилена охрана на границата, броятъ на емигрантитѣ намалява. Едва сега въ последнитѣ години, притока започна значително да се засилва. Причинитѣ сѣ отъ една страна, съществуващитѣ сравнително по-лесни начини за емигриране, а отъ друга - пълното разочарование на цѣлия народъ за по-скорошно подобрене или по-добри изгледи за бъдещето. Новопристигащитѣ сѣ главно младежи, отрасли следъ 9 септемврий 1944 година, но носещи свободолюбивия духъ, който едностранното комунистическо възпитание и пропаганда не можаха да подтиснатъ.

Болшинството отъ тѣхъ нѣматъ политико-организационна ориентация, защото нормално политическо развитие извънъ рамкитѣ на О.Ф. въ България на съществува. Но тѣ иматъ напълно установена идейна ориентация и причинитѣ, които сѣ ги накарали да напуснатъ Родината сѣ неизмѣнно едни и сѣщи отъ 1944 година насамъ - липса на елементарни човѣшки свободи, липса на условия за лично и общественно развитие, ограниченъ достъпъ въ училища и университети, лоши условия за животъ и постояненъ натискъ отъ страна на полуобразовани партиини функционери, които сѣ заели всички важни постове въ държава и предприятия. Новодошитѣ българи сѣ напуснали днешна България главно поради съществуващитѣ тамъ условия, наложени и подържани отъ една политическа партия.

Актът на бѣгство, свързано съ неизмѣрими рискове, е най-силното доказателство за тѣхното отрицателно становище къмъ комунистическия режимъ и автоматически ги поставя въ редоветъ на политическитѣ емигранти. Действителна разлика между тѣхъ и тѣзи, които отрѣкоха комунизма преди 20 години, нѣма. Привидната разлика се дължи само на не еднаквия манталитетъ и начинъ на мислене, които сѫ едно неминуемо отражение на така различнитѣ условия, при които по-стари и по-нови емигранти сѫ възпитани и отрасли.

За съжаление въ нѣкои западни страни, особено въ Германия и Италия, официалнитѣ власти не признаватъ автоматически качеството на бѣжанцитѣ като политически емигранти. Нѣкъде тѣ биватъ поставяни на разпити безъ преводчици, формуляри и показания биватъ подписвани, безъ емигранта да разбере съдържанието имъ. Въ по-големия брой отъ лагеритѣ нѣма чиновници, които говорятъ български. Това се дължи на не достатъчната заинтересованостъ отъ страна на по-старитѣ емигранти къмъ новопрстигащитѣ тѣхни братя по съдба, която отъ своя страна естествено ще води до загубването на доста емигранти като антикомунистически борци.

Новопрстигащитѣ емигранти, при липса на преводчици, трѣбва да твърдятъ само едно: личното имъ съществуване въ комунистическа България е било застрашено вследствие на условията тамъ. При наличността на преводчикъ, трѣбва да се изтъква, че главна причина за бѣгството сѫ политическитѣ причини, а икономическитѣ причини да се изоставятъ на втори планъ! Въ действителностъ, квалификацията "политически" или "икономически" емигрантъ има значение само въ Европа, като въ задокеанскитѣ страни тази разлика не съществува.

Целта на всички политически емигранти е еднаква - да видятъ своята страна свободна, даваща възможностъ на всички за единъ достоенъ за човѣка животъ. Естествено, не всички намиращи се въ емиграция отъ дълги години или отъ скоро смѣтатъ себе си за политически емигранти. Има такива, които сѫ тръгнали по гурбетъ, въ късо време забравятъ, че сѫ българи, смѣняватъ имената си и сѫ гордостъ заявяватъ, че тѣ сѫ българи не се срѣщатъ и сѫ още по-горди, че вече сѫ забравили майчиния си езикъ. Има и други, които нѣматъ нищо противъ строя въ България и идватъ въ Америка или други западни страни, само за да могатъ да си купятъ бързо спортна кола или да видятъ лично жипетата съ дългитѣ имъ коси. Другъ пъкъ избѣгаль отъ България, за да иде въ Австралия, така като прочелъ, че тамъ може да се ходи на ловъ свободно за крокодили!

Нѣмаме нищо противъ тѣзи наши братя по народностъ, попадащи подъ горнитѣ групи, но трѣбва да бѣде ясно, че политическитѣ емигранти, нѣматъ съ тѣхъ нищо общо, освенъ едно и същото географско име на страната, въ която сме родени или израстли.

Потокътъ на бѣжанци отъ България, взема вече смущаващи за комуниститѣ размѣри. Въпрѣки тѣхнитѣ твърдения, че бѣгали само хулигани, предатели на народа, които не имъ сѫ нуждни, тѣ знаятъ, че действителността е друга. Вълната на търсещитѣ свобода е вече обхванала всички слоеве на нашия народъ. Бѣгатъ работници и земеделци, лѣкари и инженери, млади и стари! Бѣгатъ високо поставени професори и учени, бѣгатъ синове и дѣщери на висши партийни функционери.

Това развитие е много окуражаващо за насъ, политическитѣ емигранти. То показва, че не една класа, а цѣлия народъ е противъ съществуващия режимъ и дава раненъ сигналъ за разкапването на комунистическата система. Каквито и жестоки мѣрки управницитѣ на комунистическа България да взиматъ за спирането на потока на търсещитѣ свобода младежи, повикътъ за тази свобода е по-силенъ и отъ всѣки тероръ. Нека да вѣрваме, че свободата скоро ще изгрѣе и надъ нашата измачена Родина!

ТРИДЕСЕТЪ ГОДИНИ ОТЪ ВТОРОТО ОСВОБОЖДЕНИЕ НА МАКЕДОНИЯ

Д-ръ Георги Паприковъ

За Македония бѣ дума
за тази българска земя!
Иванъ Вазовъ.

Презъ пролѣтѣта на 1941 година България преживѣ велики дни, презъ които бѣха разрушени вѣковни вериги на робство, които оковаваха при мѣняващи се поробители, живи части отъ нейната снага. Отново бѣха запалени огнищата, прѣскали съ вѣкове топлина и свѣтлина надъ цѣлия български народъ и подържали буденъ духъ и народностенъ стремежъ у безкрайна низа български поколѣния презъ 600 годишно робство и частично освобождение.

Почти следъ четвъртъ вѣкъ отново бодрата стѣпка на българския войникъ стекна по калдарѣмитѣ на Охридъ, стегнати наши вече граничари заставаха на Шаръ, Дойранъ и по брѣговетѣ на Бѣлото море. Трѣннения вѣнецъ, който жестоки и несправедливи сѣдии надѣнаха на българския народъ презъ 1919 година въ Ньой бѣ захвърленъ, защото, както дѣдо Вазовъ казва:

"Тозъ миръ на мѣстъ - е миръ на пѣсѣкъ сложенъ,
Високъ градежъ върху блатиста почва:
Едвамъ сглобенъ - да се тресе започва!"

Върнаха се отново въ свободната Родина прокуденитѣ и чада, нейнитѣ синове и внуци и заедно съ братята си отъ горна България взѣха въ рѣцетѣ си нейнитѣ сѣдбини. Съ себеотрицание, съ беззаветенъ трудъ и жертви, тѣ бързаха да поправятъ неправдитѣ наслоени тамъ отъ вѣкове. Скромни труженици на народностното дѣло, тѣ се прѣснаха по села и паланки, като учители, чиновници, лѣкари, водачи на вече свободния народъ, давайки примѣръ какъ трѣбва да се работи за благоденствието на народа си.

Ето какво пише Ангелъ Каралийчевъ за този великъ день:

"Подъ сѣнката на бадема, въ тревясалия дворъ, за първи патъ се събра старата челядъ. Челникътъ разчупи черния хлѣбъ и първитѣ зальци приседнаха на гърлата, задавени отъ сълзи. Орачитѣ станаха господари на своитѣ житници, на своитѣ градини и сѣнокоси край легендарнитѣ рѣки, на лозята си по хѣлмоветѣ. Въ монастиритѣ на нѣкогашнитѣ български царе, заиграха глаголицитѣ на камбанитѣ, свѣтнаха образитѣ изписани преди вѣкове отъ дарена българска рѣка"

Тѣзи именно скромни народни труженици, постигнаха важнитѣ задачи, които имъ бѣха възложени: заздравиха етническитѣ граници на българското племе, приобщиха духовно и социално новоосвободенитѣ български земи къмъ майката-отечество, вдѣхнаха вѣра за утрешния културенъ, стопански и политически възходъ.

Идеалътъ си тѣ не постигнаха, защото, както казва патриарха на българската войска генералъ Никола Жековъ:

"Идеалътъ е вѣковѣчния и нивга неугасващъ стимулъ на националното съзнание и народността животъ. Твърдимъ ли, че той е постигнатъ - е равносилно да произнесемъ смъртна присѣда на този народъ".

Авторът на тѣзи редове има рѣдкото щастие да баде единъ отъ пѣрвитѣ българи влѣзли въ освободена Македония, като мобилизиранъ подпоручикъ въ 11 пехотенъ полкъ на I Софийска дивизия, заведующъ полска болница. Нашитѣ войски бѣха придадени къмъ 40-ти германски армейски корпусъ, състоящъ се отъ 73 пехотна, 5 и 9 танкови дивизий и други допълнителни части. Изходенъ пунктъ бѣ Кюстендилъ-Грешево, като задачата ни бѣ да навлеземъ въ Македония заедно съ германцитѣ и следъ като превземемъ Скопие да останемъ като времененъ гарнизонъ тамъ. Като противници ни бѣха известни 3-тия югославянски корпусъ, състоящъ се отъ дивизиитѣ "Брѣгалница", "Шумадия", "Морава" и "Ибъръ".

На 6 априлъ 1941 година въ 4,30 часа сутринята следъ унищожението на сръбскитѣ гранични кули преминахме границата, ние българитѣ като ариергардъ. Едва на 25 ккм. отъ границата на Страцинския проходъ югославянскитѣ войски дадоха по-сериозенъ отпоръ, но следъ дву часово сражение бидоха отхвърлени, прохода превзетъ, като дадоха надъ 1,000 души пленници. На 7 априлъ германцитѣ разбиха Моравската дивизия и влѣзоха въ Куманово, къмъ 5 часа вечерята обкрахиха и плениха цѣлата Ибърска дивизия предъ Скопие и още сжция день освободиха Скопие и влѣзохме въ града. Него день германския корпусъ събщи за разбиването на 4 противникови дивизии съ 20,000 пленници, отъ които 7 генерали. И това за два дни! Съ това цѣла северна Македония бѣ освободена!

На какво се дължеше тази мълниеносна победа? Безспорно, германската военна машина бѣ по това време най-добре екипираната съ модерно оръжие, съ високъ духъ и дисциплина. Не бѣха, обаче, тѣзи факторитѣ, които допринесоха за тази нечувана победа. Спомнямъ си: като приближавахме концентрации на югославянски войскови части на позиции, не експлодирани още пѣрвитѣ гранати на орадейнитѣ залпове, хиляди и хиляди бѣли кърпички започваха да се развѣватъ отъ противниковитѣ позиции. Огъня спираше и безброй югославянски войници излизаха отъ окопитѣ и се предаваха. Ние нѣмахме време да се разправяме съ тѣхъ, карахме ги да хвърлятъ оръжието си на купъ и ги испращаме живо-здро по домоветѣ имъ.

Противниковитѣ дивизии бѣха морално убити, преди още да влезатъ въ сраженията. Тѣ нѣмаха довѣрие нито на новоскърпеното имъ правителство, нито на офицеритѣ си, които виждаха явния изходъ отъ тази безсмислена война. Но капиталната грѣшка на югославянското правителство бѣ, че остави дивизии, съставени отъ македонски българи "да браятъ земята си", както бѣха оставени хърватски дивизии въ Хърватско и словенски около Люблина.

Тѣзи именно македонски българи, много добре знаеха отъ кого трѣбва да браятъ земята си и преди да трѣгнатъ на война всѣки взимаше съ себе си бѣла кърпичка и много добре знаеше какво ще прави съ нея. Умната и тактична политика на германцитѣ да пускатъ пленницитѣ веднага, разбира се, се разнасяше по фронтоветѣ по бърже и отъ радиото и пленницитѣ се увеличаваха до неимовѣрностъ. Затова и германцитѣ загубиха само 47 войници и 2 офицери въ кампанията си за освобождението на Скопие. Българскитѣ части, не ще и дума, не понесохме никакви загуби въ хора или материали.

Влизането на българскитѣ войски въ Скопие, въ този, както казватъ най-сърбизиранъ градъ, бѣше така тържествено и трогателно, че трудно би могло да се опише. Представямъ си подобно посрѣщане е било на българското Опълчение, когато сѣ стѣпили на българска земя въ Свищовъ или Търново! Всичко живо бѣ излѣзло вѣнъ отъ града или по улицитѣ, всички викаха ура, плачеха, хвърляха се на войницитѣ, кичеха ги съ цвѣта, цѣлуваха пушкитѣ имъ, задрѣстваха улицитѣ и площадитѣ, хвърляха дрехитѣ си, та да минелъ отгоре "нашиотъ си войникъ".

Най-чуваниятъ поздравъ бѣ "Христосъ Воскресе", нали Великденъ бѣ наблизилъ и "Златниотъ ни чу"-което означаваше, че Св. Климентъ "Златниотъ", покровителътъ на Македония чулъ молбата на народа и дарилъ неговото освобождение. Забравихъ да кажа, че когато минаваше развѣтото полково знаме, всички се кръстиха, като че ли минава икона или хоругва,

На другия ден, настанени вече в казармитѣ, кдето междувпрочемъ въ оражеиния складъ на Калето намѣрихме надъ 1,000 самолетни бомби на които бѣ написано "За бацане во Софию", поотпочинали, поизчистени и напети, тръгнахме изъ града на отпускъ. Какво да видимъ: всѣки джуканджия взелъ по едно канче съ боя и си пребоядисва фирмата на дукяна, вече на български. Кръчмаритѣ изнесли бурета съ вино и ракия и черпятъ всѣки, който мине, десетина пехливани дърпатъ съ вжета да смъкнатъ статуитѣ на моста, представляващи умразнитѣ имъ крале Петъръ и Александъръ, сочещи нагло на югъ, демекъ показватъ: "Тамъ е патя на сръбството". Вардара бѣ побѣлялъ и почервенялъ отъ фесове, шайкачи и албански кепета, които всички хвърляха въ него.

Германцитѣ бѣха вече напуснали града съ задача да освободятъ и останалата частъ на Македония и навлезатъ въ Гърция. Командатурата на града поехме ние. Но, какво военно управление и каква командатура! Войникъ, офицеръ, съ оражие или безъ, на разходка или на постъ, бѣ грабнатъ отъ нѣкои отъ жителитѣ на града, заведенъ почти на сила на гости "да освети и неговата кука" и държанъ тамъ въ пленъ два дни и две нощи. Цѣлиятъ нашъ полкъ се стопи за единъ денъ! Всичкосе весели, пищови и пушки гърмятъ, кръчмитѣ сж отворени денонощно, никакви заповѣди за дисциплина и редъ не се признаватъ. Коменданта на града отначало се сърди, издава заповѣди, арестува - па махна съ ржка, проплака и като го грабнаха младежитѣ, не го видѣхме вече!

Въпрѣки моята съпротива, нали Божемъ съмъ отговоренъ за ранени и болни, не видѣхъ какъ ме грабнаха нѣколко жилести раци и ме поведоха "да осветя и тѣхната кука". И като днес си спомнямъ: отзовахъ се въ единъ старъ български домъ на дѣдо Иванъ Марковъ, папукчия отъ стария пазаръ. Патриархално семейство отъ петъ сина, трима току що върнали се войници и три дъщери. Стариятъ, войникъ от нашата армия от Първата свѣтвна война, закачилъ поръждясълъ "Орденъ за Храбростъ", току дава заповѣди да носятъ ядене и пиене. Ние, мажетѣ, седнали до ниска софра, задъ насъ булкитѣ и дъщеритѣ застанали диванъ чипразъ, пѣмъ, ядемъ и приемъ два дни и две нощи! Едва се "отървахъ" да ида и видя болницата. Следъ нѣколко месеца се научихъ, че бедния бай Иванъ Марковъ, починалъ, както казваше сина му съ "отворени очи", че видялъ българското!

Колко този народъ бѣ жаденъ за "българското" се вижда отъ следнитѣ два факта: най-любимитѣ букви отъ азбуката бѣха тогава "Ъ" и "Ь". Нали това е българското, а не натрапеното имъ отъ години сръбско. Милитѣ джуканджии слагаха "Ъ" и "Ь" кдето трѣбва и нетрѣбва, кръчмаритѣ пишеха Цървеноѡ Виноѡ и Ягнешкоѡ соѡ кромпириѡ. Единъ нашенецъ пишеше по два ерѣ голѣма на края на думитѣ, и когато му се смѣхне, той ни отговаряше: "Дваесе и петъ години не сумъ го писалъ, сега ке го писамъ двойно, нашиотъ си голѣмиотъ". Собственика на печатница "Македония" г. Василь Пупковъ, вече възрастенъ човѣкъ, като нѣмаше нови букви, почна да слага обърнатата буква "Р", та поне малко да прилича на "Ъ". И запкти се човѣкътъ, въ тѣзи бурни времена, та отиде въ горна България и съ какви маки донесе най-последва два сандѣка букви, все ерѣ голѣми и е двойни!

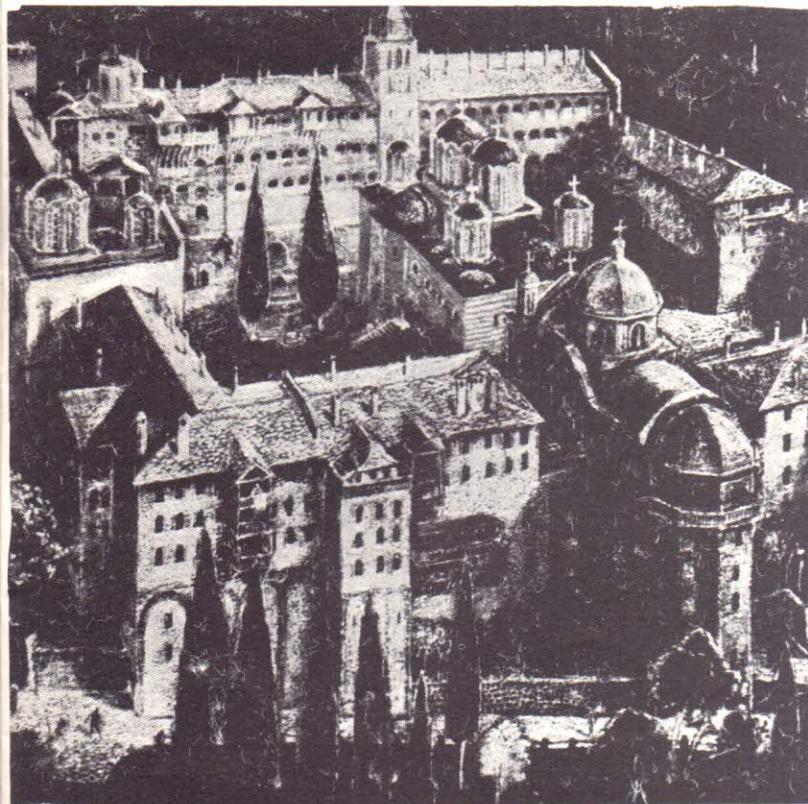
Това видѣхъ азъ въ Скопие въ деня на неговото освобождение! Видѣхъ, че тамъ живѣятъ българи, че тамъ се говори български, че тамъ, каквото и да стане си остава люлката на българщината! Напразно днесъ нови врагове се стараятъ да избършатъ страницитѣ отъ славната българска история въ този най-български край! Тѣ могатъ да издаватъ томове написани на чуждъ езикъ, тѣ могатъ да "причатъ" на какѣвтоси езикъ искать, тѣ могатъ да затварятъ, да избивать, както преди Второто освобождение на Македония, но тѣ никогане могатъ угаси духа на българското, което и днесъ тлѣе, но не угасва, както и не угасна презъ 600 годишното робство.

Защото, нашенцитѣ, които живѣятъ въ тази българска страна, макаръ и "слѣпи" днесъ, единъ денъ сигуренъ съмъ, ще умратъ съ "отворени очи" че сж доживѣли българското, както умрѣ дѣдо Иванъ Марковъ, папукчията отъ Скопие.

ЗОГРАФСКИЯТЪ МОНАСТИРЪ ВЪ ОПАСНОСТЪ

И ЗОВЪ ЗА НЕГОВОТО СПАСЕНИЕ.

Д-ръ Христо Огняновъ
Председателъ на Българското Академическо Д-во "Д-ръ Петъръ Беронъ"
Мюнхенъ, Германия.

Собствено, той показва въ свѣтливи картини паметниците на българското църковно изкуство и архитектура презъ вѣковетъ, и то безъ да се ограничава върху територията на днешна България.

Трѣбва да изтъкна за ония, които по една или друга причина не знаятъ кой е Д-ръ Карлъ Елеръ, че той е прочутъ художникъ-фотографъ, който познава буквално всѣко кѣтче отъ българскитъ земи и храни отлични чувства къмъ българския народъ въ неговата цѣлокупность. Авторъ е на книги съ художествени снимки отъ България. Той не принадлежи къмъ съдържанитъ германци, а съвсемъ открито изразява обичьта си къмъ българския народъ, който познава въ обстановката до 9 IX 1944.

И ето Д-ръ Карлъ Елеръотправи първия зовъ за спасяването на Зографския манастиръ! Когато почна да показва красотитъ на Зографъ, неговитъ чудни икони и утвари, зрителитъ-повечето германци, около триста души-просто ахнаха отъ удивление и слушаха съсъ затаенъ дѣхъ всѣка дума на говорителя. Същевременно той пусна на плоча великолепно църковно-славянско пѣние. Настѣпи благоговеЙно мълчание и тишина, като при богослужение.

Тогава именно Д-ръ Елеръ повиши гласа си и отправи зовъ къмъ българитъ на Западъ да направятъ всичко възможно, за да спасятъ Зографската обитель. Опасността иде отъ това, че грѣцкото правителство не дава разрешение на монаси отъ България да постѣпватъ въ Зографското иноческо братство, а отъ другаде-при даденитъ обстоятелства-трудно може да се очакватъ. Ероятъ на монаситъ въ Зографъ се е свель подъ числото десеть, всички сѣ престарѣли-измратъ ли тѣ, Зографъ ще се поеме отъ нѣкой грѣцки манастиръ въ Атонъ.

Капацитета за монаси въ Зографския манастир е надъ хиляда, а тѣ сж днесъ само десетъ! Десетвѣковната българска светиня ще попадне лесно подъ чуждо владичество. Какво може да се случи съ скъпоценнитѣ документи, рѣкописи и старопечатни книги, които се съхраняватъ въ библиотеката и архива на манастиря, всѣки може да си представи. Зада се види възможната загуба, поне въ скромни очертания, за всички българи, налага се да се припомни историята на българския Зографски манастир.

АТОНЪ И ЗОГРАФЪ.

Манастири въ Атонъ е имало оше въ течение на IV вѣкъ, но едва следъ като византийскиятъ императоръ Константинъ IV /668-685/ е билъ принуденъ да отстъпи на мюсюлманитѣ голѣмитѣ срѣдища на монашеството-Палестиня, Египетъ и Сирия-Атонъ се превръща въ монашеско царство. Повечето манастири въ онѣзи земи били разрушени, монаситѣ прокудени, за да създадатъ не малка грижа на Византия. Ето защо, по решение на шестия вселенски съборъ /680-681/ тѣзи плъпнали въ империята монаси били настанени на постоянно мѣстожителство въ Атонския полуостровъ, като манастиритѣ се радвали на покровителството на византийскитѣ императори. По едновременно, когато въ предѣлитѣ на Второто българско царство била включена по-голѣмата частъ на Балканския полуостровъ, Царъ Иванъ Асѣнъ II /1218-1241/ станалъ самъ покровителъ на Атонъ и киторъ на неговитѣ манастири. Понеговия пътъ по-късно върви Царъ Иванъ Александъръ /1331-1371/.

Появата на Зографския манастир се съпада съ царуването на Царъ Симеонъ Велики /893-927/. Трима братя охридчани, съвременници на Св. Климента и Свети Наума, основали обителъ Свети Георги. Споредъ преданието, иконата, върху която е изобразенъ, била нарисувана от самия него, оттамъ името на обителта Зографъ /Живописецъ/. Основаването на манастиря се отнася къмъ 919 година. Презъ втората половина на X вѣкъ манастирът е взималъ участие въ управата на Атонъ, като манастиръ български, което се потвърждава отъ достовѣрни документи.

Зографскиятъ манастир се е радвалъ на покровителството на Царъ Иванъ Асѣнъ II и на Царъ Иванъ Александъръ, а следъ падането на Второто българско царство е получавалъ подкрепа отъ угро-влашкитѣ войводи, а оше по-късно и отъ рускитѣ царе. Манастирът е притежавалъ имоти въ разни части на Балканския полуостровъ. Политическитѣ превратности често сж го лишавали отъ нѣкои отъ тѣхъ, за да си ги възвърне въ по-благоприятни времена. Презъ миналия вѣкъ цѣли 18 години двама манастирски пратеници сж полагали усилия, за да върнатъ на Зографъ имотитѣ му въ Бесарабия, която бѣ попаднала подъ руска власть. И тѣ успѣватъ! Тѣбили: архимандридъ Анатолий отъ село Лазарополе, Дебърско, който по-рано се е подвизавалъ въ царския дворъ въ Петербургъ, като възпитателъ на сина на руския императоръ Константинъ, и Хаджи Викенти отъ село Бѣляковецъ, Търновско. Архимандридъ Анатолий билъ въ близки връзки съ Василь Априловъ. Тѣ възнамѣрявали да отворятъ въ Зографъ българско училище и печатница. Купенитѣ и донесенитѣ тогава въ манастиря букви се намиратъ и досега тамъ!

Балканскитѣ войни, Първата и Втората свѣтовни войни нанасятъ голѣми беди на манастиря-имотитѣ му били отнетни, всички парични влогове-обезценени. Зографскиятъ манастир е сжщински замъкъ въ видъ на правиленъ затворенъ четириъгълникъ. Влиза се презъ великолепната му северна порта, надъ която е поставена иконата на патрона на манастиря - Свети Георги. Пътешественици го превъзнасятъ като единъ отъ най-внушителнитѣ и величествени манастири на Атонъ.

ЗОГРАФЪ ВЪ ПОЛЗА РОДУ БОЛГАРСКОМУ.

Прочетемъ ли една по-подробна история на Зографския манастиръ, просто оставаме поразени отъ наразривната, сѣдбовна връзка на зографското монашеско братство съ българския народъ презъ вѣковетъ, известно съ своето православие, книголюбие и родолюбие. Съ тѣзи свои качества зографци сѣ внедрявали въ душата на народа религия-християнството въ православната му форма, поощрявали сѣ просвѣтата му, будели сѣ у него българско национално съзнание. Въздействи-вали сѣ прѣко вѣху хиляди поклонници на манастиря отъ всички български земи, а косвено чрезъ пътуващи манастирски проповѣдници и таксидиоти, т.е. събирачи на помощи за манастиря. Въ Зографския манастиръ сѣ намирали подслонъ и условия за работа именити български духовници и книжовници. Нека споменемъ само двама отъ тѣхъ. Тамъ е пребивавалъ нѣколко години, отъ 1364 до 1370 година бъдещиятъ български патриархъ Евтимий. Тука, презъ 1762 година Отецъ Паисий отъ Банско завърши знаменитата си история на българския народъ, започната въ Хилендаръ.

Освенъ споменатитѣ зографци Архимандридъ Анатолий и Викентий, зографското монашеско братство е излъчило отъ срѣдата си и други видни просвѣтители и борци за самостоятелна българска църква. Така Архимандридъ Павелъ отъ село Кониново и Отецъ Харалампий, който завеждалъ градския метохъ въ градъ Гумендже, отварятъ въ града българско училище, а въ параклиса при него се е служило винаги на черковнославянски. Тѣ сѣ зографци. Такива сѣ и духовницитѣ, които следъ създаването на Българската Екзархия въглавяватъ нейни епархии: Хаджи Партений отъ село Галичникъ-Нишавската епархия, по-рано Кукушката, съсъ селище Пиротъ, Натанаилъ отъ село Кучевица, Скопско-епархиитѣ въ Охридъ и Пловдивъ, Милетий отъ Струмица-Софийската, Евстатий-Битолската, а въ Цариградъ работи епископъ Неофитъ Бранитски.

Въ Зографъ сѣ намѣрили подслонъ и подкрепа двамата непреклонни борци за самостоятелна българска църква-Неофитъ Бозвели и Иларионъ Макариополски, както прославениятъ дрѣновски войвода презъ Априлското въстание Попъ Харитонъ, който умира тукъ на 20 VIII 1904 година на 80 годишна възраст. Въ една история на Зографския манастиръ се подчертава многозначителния фактъ, че съсъ срѣдства на манастиря сѣ се учили всички онѣзи българи-стипендианти, които сѣ следвали рускитѣ духовни учебни заведения отъ 1840 до 1918 година! Зографъ е развивалъ широка благотворителна и просвѣтна дейность особено въ Македония и Одринско.

ЗОГРАФЪ-КНИГОХРАНИЛИЩЕ И СЪКРОВИЩЕ НА ИЗКУСТВОТО.

Известна е ролята на манастиритѣ за съхраняването на българската писменность и култура, на историческа паметъ и национално съзнание на народа. Зографскиятъ манастиръ заема челно мѣсто въ това отношение. Благодарение на ученолюбиви и родолюбиви български монаси въ книгохранилищата на манастиря сѣ запазени множество ръкописи, старинни книги и документи, хрисовули и грамоти, стари черковни служебни книги, надписи, паметници, писма, преписки. Въ библиотеката му се намиратъ и едни отъ първитѣ печатни книги на новобългарски езикъ, като Рибния букваръ отъ Петъръ Веронъ отъ 1824 година. Описанитѣ отъ българския историкъ А. П. Стоиловъ славянски ръкописи въ Зографъ вѣзлизатъ на 257, отъ които 25 на пергаментъ, 232-на хартия. Въ архивата на манастиря се съхраняватъ около 50 хрисовула или златопечатника /царски дарения скрепени съ златенъ печатъ/ на пергаментъ. Тука е златопечатника на Царъ Иванъ Александъръ отъ 1342 година. Също Евтимиевиятъ служебникъ, най-старъ преписъ отъ изгубенъ оригиналъ. Рѣдка ценность е житието на Свети Наумъ, писано отъ неговъ ученикъ, открито отъ Проф. Йорданъ Ивановъ презъ 1906 година. Тука се намира и най-стария преписъ отъ Житието на Света Петка Търновска, писано отъ Патриархъ Евтимия.

Въ 1907 година Йорданъ Ивановъ открива и първообраза, оригинала, на историята на Отца Паисия по една подписана отъ последния разписка. Независимо отъ нея въ манастира се намира въ ръкописъ и така наречената Зографска българска история. По редица именици и кондики може да се проследи не само миналото на манастира, но животътъ въ много градове и селища, дори родословието на многофамилни. Царскиятъ поменикъ, напримѣръ, който открива Д.К.Петковичъ отъ Башино село, Велешко, и отъ който той си прави преписъ въ 1852 година, съдържа 66 листа съ 7,000 имена на поклонници-дарители, всички българи! Зографъ е билъ привлекателенъ религиозенъ и националенъ български стожеръ за българитѣ отъ Тулча до Охридъ и отъ Дунава до Бѣлото море!

Зографското евангелие, писано на глаголица, е единъ отъ най-важитѣ старобългарски езикови паметници, било "подарено" на Царъ Александъръ II Руски, и сега се пази въ Ленинградъ. Четвороевангелието на Царъ Иванъ Александъръ, писано по негова поръчка и украсено съ ценни миниатюри презъ 1356 година, на брой 366, изхожда сжко отъ Зографъ и сега се съхранява въ Британския музей. Въ течение на времето много ценни писмени паметници сж били задигнати отъ манастира или унищожени.

Но Зографскиятъ манастиръ е и иконописно съкровище. Д-ръ Карлъ Елеръ показва икони отъ Зографъ съ такава изразителностъ на образитѣ и съ такава живостъ на багритѣ-просто да се свие човѣку сърдцето при мисълта, че върху тѣхъ небългари скоро ще могатъ да сложатъ ръка. Повечето икони сж отъ XVIII и XIX вѣкъ, но има и отъ по-старо време. Първа висока оценка на нѣкои икони въ Зографъ е далъ рускиятъ византологъ Н.П.Кондаковъ презъ 1900 година, като е казалъ, че подобни на тѣхъ нѣма дори въ наследството на християнската древностъ! Икони отъ по-ново време сж проникнати отъ "свѣтски" помисли и народни възделения. Една икона на Свети Кирилъ и Методий отъ 30 XII 1864 год. въ приемната на манастира има надписъ, който отчасти гласи: "Тѣзи просвѣтители и апостоли, по рождение българи, сж наредили сегашната славянска писменностъ, азбука, въ лѣто 855 и сж приложили Светото писание на старобългарски и славянски езикъ, и затова цѣлото славянско племе е длъжно да почита тѣхната паметъ на 11 май. Тѣхното свето желание за просвѣщение на своитѣ еднородци е изпълнено ревностно отъ благочестивия Царъ Симеонъ, който е великъ съ съ своитѣ благородни желания за просвѣтата и българския славянски народъ".

ДЪЛГЪТЪ НА БЪЛГАРИТЪ НА ЗАПАДЪ.

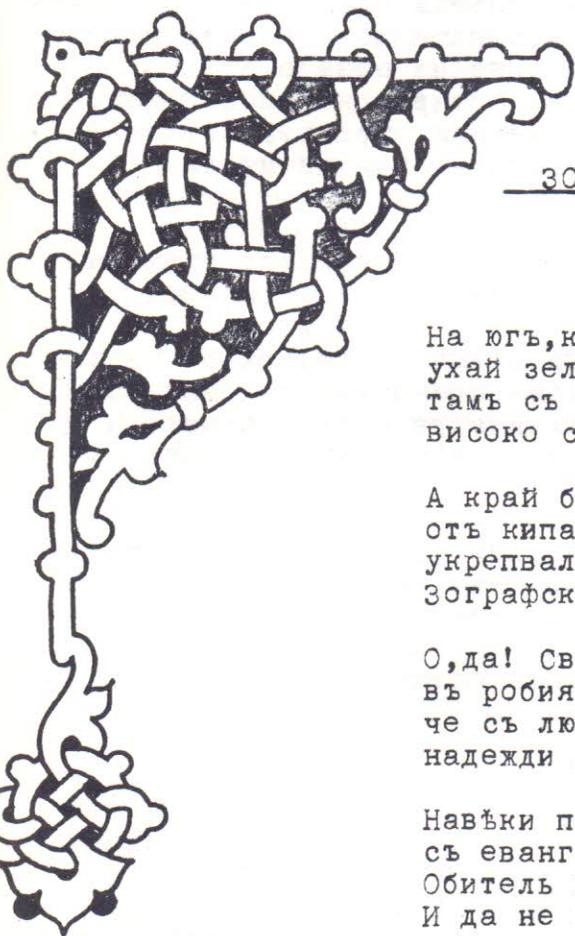
Ето върху тази българска светиня е надвиснала сериозна опасностъ. Може ли да се предотврати тя? И при днешнитѣ тежки обстоятелства трѣбва да се отговори утвърдително!

Най-сигуренъ начинъ да се запази Зографскиятъ манастиръ като всебългарска светиня е да се изпратятъ тамъ образовани млади монаси. Редно е да се изтъкне, че покойниятъ Патриархъ Кирилъ се бѣ опиталъ да постигне това, при съдействието на вселенския Патриархъ Антипагорасъ, но досега безъ успѣхъ. Трѣбва да се използватъ всички църковно-канонически и международно-правни срѣдства, за да се получи позволение отъ грѣцкото правителство да изпратятъ монаси-българи въ Зографския манастиръ. Защото тамъ сж останали словомъ и цифромъ само шесть души монаси, начело съ игуменъ по народностъ румѣнецъ! За разлика, въ Хилендаръ, който отъ дълго време е подъ сръбска управа, се подвизаватъ около 40 сръбски монаси, мнозина отъ които сж доктори по богословие отъ западноевропейски университети.

Колкото и неосъществимо да изглежда, нашитѣ духовници на Западъ, особено онѣзи въ Съединенитѣ Щати и Канада, трѣбва да се поразмислятъ, дали не е възможно да подготвятъ монаси изъ българскитѣ срѣди на Западъ, за да ги изпратятъ въ Зографъ. И тука важи максимата: докато не се опита, не се знае, дали наистина нѣщо е възможно или невъзможно.

Въможно е да се направи това, което сърбитѣ постигнаха миналата година въ Хилендарѣ и то сърбитѣ отъ Съединенитѣ Шати. По сведения на очевидецъ, тѣ сѣ взели починъ да се изпрати научна експедиция отъ единъ американски университетъ въ Хилендарѣ и да снеме буквално всички ръкописи, документи, старопечатни книги, да се направи инвентаръ на всички паметници на изкуството, да се направи цвѣтни снимки на всички икони и надписи. Постига се двойна цель: тѣ се запазватъ и се поставятъ на разположение на всички учени по свѣта.

Такъвъ починъ трѣбва да вземемъ ние, българитѣ на Западъ, за наученъ описъ и снимане на всички писмени и други паметници въ Зографѣ. Наши по-просвѣтени и по-заможни сънародници, особено въ Съединенитѣ Шати и Канада сѣ просто призвани отъ историческия моментъ да поставятъ на разположение срѣдства за изпълнението на тази задача. Ето какъ биха записали имената си съсъ златни букви въ поменицитѣ на Зографския манастиръ и въ историята на цѣлокупния български народъ. Не бива да попадне подъ чуждо владичество една десетвѣковна българска светиня!

ЗОГРАФСКИЯТЪ МАНАСТИРЪ.

Михайлъ Ковачевъ.

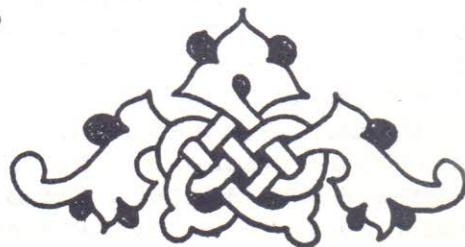
На югъ, край Бѣлото море, кждето
ухай зелениятъ планински склонъ,
тамъ сѣ бѣлоснѣжното чело въ небето
високо се издига връхъ Атонъ!

А край брѣга, забуленъ отъ дафини,
отъ кипариси, отъ шибой, чемширъ,
укрепвалъ вѣрата безброй години
Зографскиятъ атонски манастиръ.

О, да! Светата българска обителъ
въ робията крепѣла цѣлъ народъ,
че сѣ любовта къмъ вѣчния Спасителъ
надежди давала за новъ животъ!

Навѣки пакъ сияй сѣ чети-минеи,
сѣ евангелия, сѣ Божи слова,
Обителъ наша!... Грѣй сѣ полилен!
И да не гаснатъ твойтъ кандила!

И все така сияй сѣрѣдъ кипариси
градена сѣ бѣлокаменни стени,
сѣ духа на чудния монахъ Паисий,
сѣ рева на бѣломорскитѣ вълни!

ЕДИСОНЪ - ЛЕНИНЪ.

Полковникъ Райчо Райчевъ
Ню Йоркъ.

Запалената чудодейна лампа отъ Едисонъ, неоченимъ даръ на човѣчеството, донесла замайващъ прогресъ и култура, Ленинъ се опита да я угаси, като поднесе своята идея на мрака и спиране на човѣшките духовни и технически постижения. Азиатския му произходъ и дивашки консерватизъмъ, начерта програма за връщане човѣка къмъ най-примитивнитѣ животински условия. И наистина, днесъ милиони "граждани", паднали подъ благодатната тъмнина на Лениновата властъ, незнаятъ нищо за самитѣ себе си и за своитѣ велики водачи, облечени въ ореола на несмѣняеми ръководители на свѣтовнитѣ сѣдбини.

Горното е последица на липсата на елементарна свобода, мъжитѣ и нечуваниѣ страдания въ затвори и лагери, където се разпада вътрешната човѣшка сѣщина и затпяватъ духовнитѣ и физически нужди. Въ продължение на повече отъ 20 години при такива условия е почти невъзможно човѣка да укрие и запаза "неповолени" мисли и убеждения въ тъмната основа на всечасния страхъ. Въ течение на лагернитѣ и извънлагерни години, не намирайки външни изрази на мисли и чувства, въ човѣка тѣ угасватъ и умиратъ.

Така навремето Сталинъ, а сега Брежневъ създадоха пролетарската държава въ която милионитѣ хора "играятъ съветския танцъ" стриктно, съобразимъ съ тоноветѣ на горнитѣ диригенти. Тѣзи "велики реформатори", движейки се въ завещаната Ленинова тъмнина провеждатъ кървава вакханалия и следятъ за изпълняването на тѣхнитѣ диригентски заповѣди за създаване прекрасни условия за живуване на съветския гражданинъ и особено сѣ доволни, когато при тѣхната провѣрка, краката имъ се потопяватъ въ обилно разлѣта човѣшка кръвъ и отъ напругани човѣшки трупове.

Връщайки се въ своитѣ приказни по комфортъ патрициански вили, съ цвѣтни градини, басейни, специална прислуга, автомобили и при завидна кухня, съ най-прочути заподноевропейски, капиталистически пакети съ храна, започватъ Олимпийския пиръ, при който се обмислятъ още по-ефикасни мѣрки за пълно подчинение на нѣколко смѣлчаци, "народни врагове", като Солжининъ, Медвеевъ и Захаровъ.

Тѣзи непокорни мислители се опитватъ да предизвикатъ една преоценка на пролетарската диктатура въ своя сломяващъ регресъ и на всестранныя животъ на Съветската империя, като вдигнатъ завесата на мрака. Това възбужда до яростъ Брежневщината, която преди известно време се изля върху главитѣ на двама американски кореспонденти. Тѣ били жестоко бити посрѣдъ бѣлъ денъ въ Москва предъ очитѣ на ужъ спазващитѣ законитѣ милиционери, като деянието бѣ извършено по всѣка вѣроятностъ, отъ самитѣ органи на К.Г.Б.

Данс горнитѣ скандални факти пробудятъ и осъзнаятъ нашитѣ либерално-радикални политици и тѣ се откажатъ отъ вѣрата имъ въ "безопасността и искренности" на съветскитѣ имъ приятели. Всѣка акция за допиръ и нормални политически отношения се посрѣща съ контра мѣрки отъ кръвожадната комунистическа властъ, а народната мъдростъ го изразява съ мотото: "На комунистѣ никога за нищо не вѣрвай!". Крайно време е, всички американски и западно-европейски политици да хвърлятъ тъмнитѣ Ленинови очила и погледнатъ ярката и благотворна лампа на великия американецъ Едисонъ!

СЪВРЕМЕННОТО ЗДРАВЕОПАЗВАНЕ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Д-ръ Петър Желъзаровъ
бившъ участъковъ лѣкаръ въ България,
Лосъ Анджелисъ, Калифорния, С. А. С. Щ.

Една отъ най-усиленитѣ пропаганди на комуниститѣ въ България и въ чужбина сѣ мѣроприятіята въ областъта на здравеопазването. Истинското положение и създаденитѣ възможности за правилното лѣчение на съвременно ниво на българския народъ, както и въпроситѣ свързани съ медицинската кадрова политика, съвсемъ не отговарятъ на надутитѣ и фризирани факти, които се поднасятъ чрезъ дирижираната отъ държавата преса въ България.

Още при приемането за следване въ медицинскитѣ институти на бъдащитѣ лѣвари, проличава отношението на властъта къмъ днешната привилигерована червена класа: за тѣхнитѣ деца сѣ запазени голѣмъ процентъ отъ мѣстата въ университетитѣ, независимо отъ тѣхния успѣхъ или способностъ. За действително способнитѣ младежи, които не сѣ деца на партизани или на други членове на червената олигархия, се оставя единъ малъкъ процентъ отъ възможноститѣ да постъпятъ въ по-висше училище.

Още по-трагично е положението при завършването на институтитѣ. Едва завършили, партизанскитѣ синчета-некадърници, заематъ веднага отличнитѣ мѣста въ научнитѣ институти, докато отличницитѣ, лишени отъ политическа подкрепа, биватъ изпращани въ най-затѣтенитѣ селища, като участъкови лѣкари, съ угрозата, да прекаратъ цѣлиятъ си животъ тамъ.

За младитѣ лѣкари тѣжестъта при селската практика не идва толкова отъ тѣхната професионална дейностъ, колкото от непрекъснатитѣ и крайно неприятни разправии съ мѣснитѣ комунистически партии, лишени отъ най-елементарнитѣ познания по администриране и провеждане на здравеопазването на населението. Партицитѣ решаватъ най-сѣщественитѣ въпроси, като напр: обзавеждането на селскитѣ здравни амбулатории, закупването на лѣкарства, изпращането заплатитѣ на лѣкаритѣ и пр. Тази практика на партиината управа на селото довежда до най-сериозни прѣчки при лѣкарската практика и често сестри и акушерки напускатъ селото и останалия самъ селски лѣкаръ трѣбва да поеме при принуда и тѣхната работа. Заплатата на лѣваря се оценява отъ управатана селското Т.К.З.С. и по осмотрение на партииния ръководителъ. Малкитѣ заплати често ставатъ причина много села да оставатъ безъ лѣкари.

Участъковиятъ лѣкаръ има ограмни задължения извънъ лѣчебната частъ отъ неговата дейностъ: той обучава населението въ противовъдушна отбрана, събира членски вноски за "Червенъ Кръстъ", урежда доброволното кръвосъбиране и безкрайни сказки и лекции. Голѣми сѣ наказанията, както за лѣкаря, така и за "доброволцитѣ" които отказатъ да дадатъ предварително определената норма отъ кръвъ, която отива повечето за Виетнамъ.

Много често се случва, когато селскитѣ лѣкари повика специалистъ за консултация отъ града, да му се откаже, поради липса на превозни сръдства, докато цѣла глутница отъ партиини лѣкари обикалятъ селата за да контролиратъ, да не би нѣкой отъ селскитѣ лѣкари да получи нѣколко яйца или кокошка, като награда за денонощния му непосиленъ трудъ. За селския лѣкаръ не е предвидено никакво транспортно сръдство и той трѣбва да ходи съ часове нилометри день и нощъ, за да посещава пациентитѣ си. Ако евентуално има линейка въ селото, тя служи въ повечето случаи за разходка на партицитѣ. Ето защо, селянитѣ предпочитатъ да ходятъ въ града съ своитѣ си каруци.

Участъковият лѣкаръ е обремененъ и съ огромна писменна отчетна работа ежедневно и периодически, която заангажира голѣмъ процентъ отъ времето му, за смѣтка на прѣката му терепевтична дейность. Както въ всички отрасли на комунистическата бюрокрация и тука важи принципа: "Не е важно какво си изработилъ, важно е, какво си отчетелъ". Тази фалшива отчетность и статистики, сѫ едно отъ орхията на комунистическата пропаганда отправена къмъ Запада, и която, за жалость, често заблуждава маситѣ въ свободния свѣтъ!

Здравеопазването въ градоветѣ е базирано сѫщо на участъковия принципъ: зависимо отъ голѣмината на града, той е раздѣленъ на нѣколко участъка, които се завеждат отъ съответния лѣкаръ. Населението, живущо въ този участъкъ е длѣжно да се преглежда само при този лѣкаръ, независимо отъ неговитѣ способности или довѣрието съ което се ползува. Лѣкарътъ е длѣженъ да посещава по домоветѣ опредѣленъ брой пациенти, независимо отъ тѣхното състояние, поради което той губи почти всичкото си време, скитайки отъ домъ на домъ, докато по-тежко болнитѣ чакатъ до другия денъ за прегледъ. Тази практика се използва най-широко отъ голѣмъ брой симулантѣ, които викатъ лѣкаря въ къщи, само да имъ се даде лѣкарско удостовѣрение, та да не ходятъ на работа. Това се знае отъ всички, но бедниятъ лѣкаръ нѣма куража да откаже, защото само едно оплакване отъ пациентъ, и него го чакатъ строги репресии.

Предъ кабинетитѣ на участъковитѣ лѣкари, специалиститѣ и предъ поликлиникитѣ чакатъ съ часове голѣми групи отъ хора за прегледъ. Това, разбира се, не важи за комунистическитѣ партийци, които прежеждатъ всички. За тѣхъ сѫ построени даже специални болници, клиники и кабинети. Принципитѣ за равенство, братство и справедливостъ, сѫ избѣли и ефтини слогани, нѣмащи вече никаква стойность!

Работата на лѣкаря е затруднена не само отъ многобройнитѣ болни, които се трупатъ предъ вратата му, но и отъ системата на преглеждането. Той е длѣженъ да прегледа по 6 души на часъ, т.е. нормата е 10 минути на пациентъ! Въ това време влиза: обличането и събличането на пациента, което рѣдко свава напълна, за да се пести време, респита на болния, прегледа му, анализиране на намѣреното, поставяне на диагнозата, ако може да се постави въобще за това кратко време диагноза, написване на рецепта, обяснение за лѣкуването и всичко това да се впише въ картата на пациента. Ако трѣбва да се направятъ допълнителни изследвания, лабораторни или рентгенови, или консултации съ специалисти, проблема за времето става почти неразрешимъ!

Лабораторната и рентгенова техника е примитивна и ужасно бавна: често трѣбва да се чакатъ дни, за да се получи резултатъ и то не въ всички случаи достовѣренъ. Много често явление е, двама, дори трима лѣкари да преглеждатъ въ единъ кабинетъ, като всѣки лѣкаръ гледа часовника, да не минатъ опредѣленитѣ 10 минути за пациентъ.

Не по-лека е работата на тѣзи лѣкари, които работятъ въ болницитѣ. Техническото обзавеждане на болницитѣ въ България е на много ниско ниво: липсватъ много модерни диагностични и терапевтични апарати, ефикасни лѣкарства и хирургиченъ материалъ. Много често се вижда и никой не се очудва на това, двама болни да лежатъ въ едно легло дни наредъ, независимо отъ тѣхното състояние. Това се обяснява съ малкото болнични легла на глава на населението, а сѫщо и съ системата на приемането на болни. Всѣки, който иска да подсигури приемането му въ болница, ще трѣбва да се "консултира частно" съ началника на отдѣлението, който непремѣнно е комунистъ и така леглото му е осигурено.

Лѣкаритѣ на отдѣленията сѫ претрупани сѫщо съ много писменна работа, като вмѣсто да се използватъ рационално тѣхнитѣ специални възможности, тѣ губятъ времето си съ статистики и доклади надъ 80% отъ времето си.

Лѣкарствоснабдяването на населението е крайно незадоволително. Минимална частъ отъ ефикасни лѣкарства отъ Запада достигатъ до народа. Само въ специалнитѣ болници въ и около София, предназначени за висши партийци, членове на правителството, Милицията и Държавна Сигурностъ сѣ снабдени съ добра фармацевтика, апаратура и хирургически пособия, внесени отъ Западна Европа или Съединенитѣ Щати. Между впрочемъ, голѣма частъ отъ европейскитѣ и американски лѣкарства се изземватъ отъ митницитѣ, кждето пристигатъ изпратени отъ емигранти до тѣхни близки. Стига се до парадокса, че най-голѣмитѣ врагове на капитализма, спасяватъ живота си, чрезъ срѣдства, заграбени отъ още по-голѣмитѣ имъ врагове, българскитѣ емигранти!

Напоследъкъ, покупката на лѣкарства отъ Запада достигна до минимумъ, съ тенденция да се спре окончателно, понеже, както се дава обяснение: "Българската фармацевтична индустрия вече задминала Западната". На комунистическата преса съ нейнитѣ крещящи реклами и слогани, за производството на нечувани количества отъ "най-ефикасни" лѣкарства, които така многосе търсели на Западъ и се изнасяли съ тонове, никой не обръща сериозно внимание. Прѣсенъ е още случая съ "лѣкарството" Нивелинъ, чиито откривателъ бѣ така шумно награждаванъ, ефикасността на кокичевия екстрактъ така шумно прехваленъ, та да се дойде само следъ две години до бламажа, както на откривателя, така и на цѣлата имъ Медицинска академия и комунистическа партия.

Фаршивиятъ декоръ, който комуниститѣ сѣ издигнали, съ грамадния надписъ за "безплатно медицинско обслужване" е още единъ демагогски похватъ на тѣзи, които сѣ били винаги далечъ отъ народа. Отъ една страна, ограбването на имотитѣ, непосилниятъ трудъ и постоянно увеличаващи се норми за работа, а отъ друга страна нискитѣ заплати, непрекъснато увеличаващитѣ се цени на продукти за масова употреба, утежняватъ живота на народа до невѣроятностъ. Комуниститѣ много хитро се стараятъ да въведатъ продуктитѣ съ новитѣ имъ увеличени цени, като постоянно въвеждатъ "ново качество" или различни опаковки. Най-пълноценнитѣ храни за подрастващето поколение или на болничната храна: млѣко, месо, сирене, се намира найстина, но на астрономически цени. Същевременно заплатитѣ сѣ замразени или се покачватъ съ смѣшно малъкъ процентъ.

Фактически излиза, че трудящитѣ се въ България нѣматъ никакво "безплатно лѣчение", но плащатъ скъпо и прескъпо съ непосилния си и неплатенъ трудъ, за да хрантутятъ една малка черване прислойка отъ населението, за която има най-модерно обзаведени болници, обслужвани отъ най-добритѣ лѣкари въ страната. Никой обикновенъ български гражданинъ не може да потърси медицинска помощъ вънъ отъ границитѣ на България, особено въ Свободния свѣтъ, дори и да може нѣкакъ си да се снабди съ Западна валута. Тази привилегия, както и много други, е запазена изключително за комунистическата олигархия, чиито членове постоянно се разхождатъ, трѣбва и не трѣбва, по Западнитѣ медицински центрове, болници и санаториуми.

За този ограменъ трудъ и голѣма морална отговорностъ лѣкарътъ получава толкова малко възнаграждение, че едва може да живѣе отъ него. И ако има по-голѣма фамилия, той е изправенъ презъ катастрофа. Нему е забранено подъ страхъ на голѣми наказания да извършва дори иминимална частна практика въ работно време, въ свободното си време, той е толкова съсипанъ, че е благодаренъ да го оставятъ на мира. Обикновенъ селски лѣкаръ получава 100-120 лева на месецъ, докато единъ работникъ, напр. зидаръ, стругаръ или шофьоръ на линейка, получа поне два пѣти повече отъ лѣкаря. Да не говоримъ за партийцитѣ, като напримѣръ милиционеритѣ, които получаватъ заплати, неизвесни за населението. Съ месечната си заплата лѣкаря може да си купи единъ сносенъ костюмъ, съ дневната си надница - единъ килограмъ месо!

Материалното затруднение на лѣкаритѣ въ България е толкова голѣмо, че тѣ нѣматъ възможностъ да се снабдяватъ съ нова медицинска литература, пособия, или да подобрятъ личния си животъ. Почти всички лѣкари въ България, мечтаятъ да бѣдатъ изпратени на гурбетъ въ Африка, гдето все пакъ работятъ при по-добри условия. Макаръ, че българската държава имъ взима половината заплата безвъзмездно, тѣ сѣ доволни, че могатъ да спестятъ нѣщо и донесатъ въ България. Но и за тамъ се изпращатъ почти само привилигеровани партиципи или синове на благонадеждни комунисти, въ които властта е сигурна, че ще се завърнатъ въ България и не ще потърсятъ свободата на Западъ.

Много хора, дори и комунисти, виждатъ тѣзи недостатѣци въ здравеопазването въ България, но никой не може да даде истинската рецепта за тѣхното премахване. Цѣлата политическа, икономическа и социална система на комунитѣ е затворена въ единъ пороченъ кръгъ на партийната върхушка отъ който не могатъ да излезатъ. Тѣ нѣматъ никакъвъ допиръ съ народа и не се интересуватъ отъ неговото бедственоположение. Отъ друга страна робското подчинение на Москва изсмуква последнитѣ жизнени сокове на България. Комунитѣ правятъ отчаяни опити да излезатъ отъ тази задънена улица, чрезъ въвеждането на все нови и нови реформи въ областта на производството, заплащането на труда, въ културния животъ и въ здравеопазването. Това сѣ, обаче, все полумѣрки, които не довеждатъ до положителни резултати, а сѣ само палиативи за кратковременно стабилизиране. Това сѣ крѣпки върху пропуканитѣ стени на една рушаща се постройка, застроена върху гнили, жизнено неутвърдени основи.

Единственното решение на всички жизнени проблеми въ днешна комунистическа България, включително и здравеопазването, е ликвидирането на този противонароден натрапенъ режимъ. За възкаление, обаче, до тогава българския народъ ще носи мълчаливо и безропотно върху плещитѣ си сѣ стиснати зѣби, бремето, което му е наложено отъ комунистическия режимъ въ България.

КАКВО СЕ ИЗУЧАВА ВЪ МЕДИЦИНСКИТѢ ФАКУЛТЕТИ ВЪ ДНЕСНА БЪЛГАРИЯ.

Отъ 44 предмета, които студента трѣбва да изучи и вземе изпити презъ десетѣтъхъ семестра на Медицинския факултетъ, 14 сѣ следнитѣ:

1. Военна топографія.
2. Устави.
3. История на Комунистическата партия на Съветския Съюзъ.
4. Политическа икономия.
5. Руски езикъ.
6. История на Българската комунистическа партия.
7. Военна тактика.
8. Диалектиченъ материализъмъ.
9. Санитарна химическа защита.
10. Медико-санитарна защита.
11. Военно-лѣкарска експертиза.
12. М.К.Ф. ?
13. Военна история.
14. Военна токсикология.

Както се вижда, дори и на кандидатитѣ за най-хуманната наука-медицината, комунитѣ имъ втѣлпяватъ ненужни военни и партийни предмети / 32% /, които студентитѣ трѣбва да изучатънай-подробно, за смѣтка на истинскитѣ медицински предмети.

ОТПРАЗДНУВАНЕ "ДЕНЬТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ" ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

Българският Национален Фронт, както всяка година, така и тази отпразднува най-тържественно "Денът на Освобождението на България" в Ню Йорк. Тази година тържеството се състоя на 6 март 1971 в първокласния хотел Комодор. Тържеството бѣ организирано от специален комитет в състав: г. г. Колу Кондов, Полк. Райчо Райчев, Петър Николов, Георги Цвѣтков, Андон Андонов, Кирил Христов, Здравко Христов, Димитър Обецанов и Слави Дамянов. Мастер на церемонията бѣ г. Никола Стоянов.

При препълнен салон от български емигранти и гости, под звуцитѣ на оркестра на Раковски, тържеството бѣ открито в 8 часа вечерта, като официалната част започна в 10 часа. Г-н Никола Стоянов откри тържеството, като покани Председателя на Българския Национален Фронт Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ да произнесе своята поздравителна реч.

В своята реч Д-ръ Дочев подчерта, че това тържество има символичен хапактер и преследва главно три цели: да поддържа националния дух на българската емиграция в борбата за свобода - препълнения салон показва, че желаният резултат е постигнат. Второ: да заздрави братскитѣ връзки с другитѣ поробени от комуниститѣ народи - присѣствието на повече от 25 представители на чужди организации показва, че и тази цел е постигната и трето: спечелване приятели между американската общественост за справедливата българска кауза - безбройнитѣ поздравителни писма и телеграми от най-видни представители на американската общественост показва, че и тази цел е постигната. Грамадното множество изпрати речта на председателя с всеобщи аплодисменти.

Мастера на церемонията г. Никола Стоянов прочете нѣкои от полученитѣ поздравителни писма и телеграми, а именно от:

Вицепрезидента на Съединитѣ Шати г. СПИРО АГНЮ
Министъра на Транспорта г. ДЖОНЪ ВОЛПЕ
Губернатора на щата Ню Йорк г. НЕЛСОНЪ РОКЕФЕЛЕРЪ
Губернатора на щата Ню Джерси г. УИЛЯМЪ КАХИЛЪ
Кмета на градъ Ню Йорк г. ДЖОНЪ ЛИНДСЕЙ.

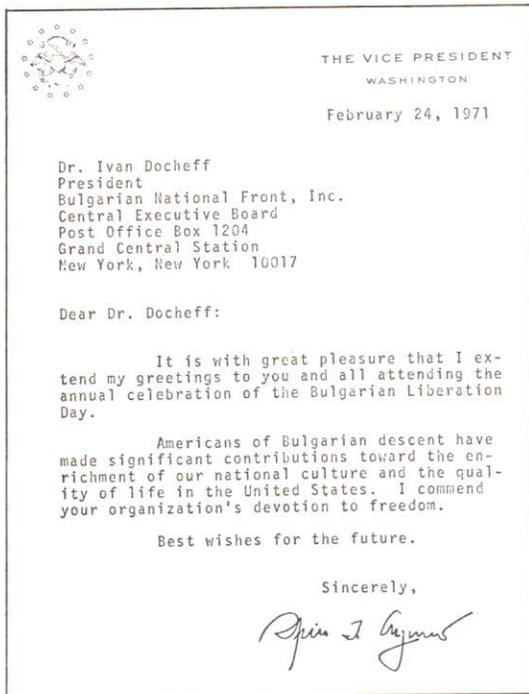
ПРЕДСЕДАТЕЛЪТЪ Д-РЪ ДОЧЕВЪ ДЪРЖИ СВОЯТА РЕЧЪ
ПРЕДСТАВЕНЪ ОТЪ Г. НИКОЛА СТОЯНОВЪ

СЕНАТОРИ:

г. ХЮГЪ СКОТЪ
г. ДЖЕЙМСЪ БЪКЛИ
г. БОБЪ ДОЛЪ
г. ПЕТЪРЪ ДОМИНИКЪ
г. ХЮБЕРТЪ ХЪМФРИ

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

г. ДЖЕРАРДЪ ФОРДЪ
г. ЕДВАРДЪ ДЕРВИНСКИ
г. СЕЙМУРЪ ХЕЛПЕРНЪ
г. ЕДВАРДЪ ПАТЕНЪ
г. РОМАНЪ ПУЧИНСКИ
г. ЛАСЛО ПАСТОРЪ, Директоръ на
Националноститѣ в Вашингтонъ
Д-ръ НЕСТОРЪ ПРОСИКЪ, А. Б. Н.
ПРОФ. Д-ръ ЙОСИФЪ АППЪ, председател
на Германския Конгресъ и
още много други.

**ВИЦЕПРЕЗИДЕНТА г. СПИРО АГНЮ
ПОЗДРАВЯВА ТЪРЖЕСТВОТО**

Следъ прочитане на поздравленията Мастера на церемонията г. Стояновъ представи почетнитѣ гости отъ разнитѣ националности:

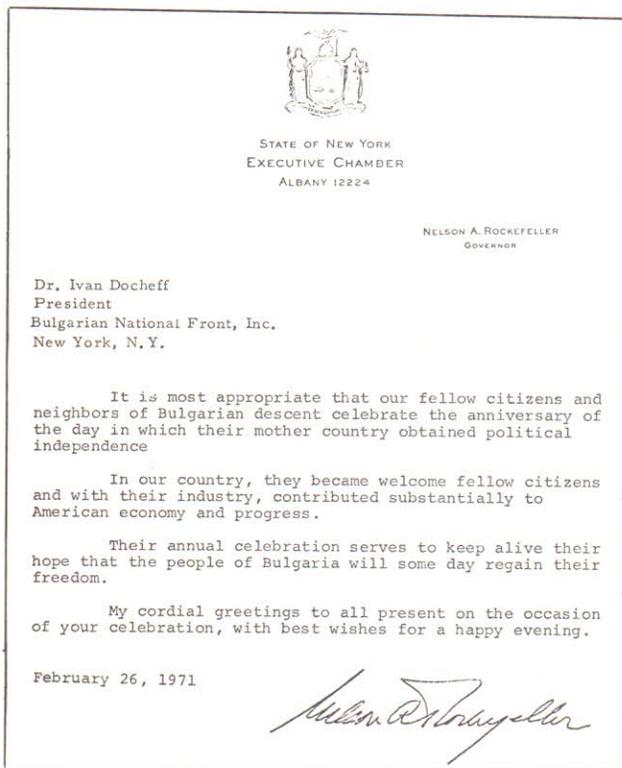
г. МАРИО Г. КОЛИ, Президентъ на Кубанското Задгранично Правителство.
ПРОФ. ИВАНЪ ВОВЧУКЪ, Председател на Украинския Освободителенъ Фронтъ.
КАП. ЗОЛТАНЪ ВАШВАРИ, Председател на Унгарската Организация "Кръсть и Мечъ".
г. КОНСТАНТИНЪ МИЕРЛАКЪ, Председател на Бѣлоруския Конгресъ
ПОЛК. НИКОЛА НАЗАРЕНКО, Командиръ на Казашкитѣ Ветерани.
Д-РЪ АНАТОЛЪ ПЛЕСКАЧЕВСКИ, Председател на Бѣлоруската Дивизия на А.Б.Н.
ПРОФ. ВЛАДИМИРЪ САВЧУКЪ, Председател на Украинския Комитетъ.
г. АРИСТИДЪ НИКОЛАЙ, Председател на Румънската Дивизия на А.Б.Н.
КАП. АРСЛАНЪ БЕГЪ, Председател на Северокавказката Дивизия на А.Б.Н.
г. БИЛЪ РОКА, Председател на Унгарската Дивизия на А.Б.Н.
Д-РЪ ДЖОНЪ КАРДЖА, Националенъ Представител на Румънския Комитетъ за Свобода.
КАП. АНТЕ ДОШЕНЪ, Представител на Американско-Хърватското Здружение.
г. МИХАЙЛЪ КОСКА, Председател на Украинската Дивизия на А.Б.Н.
г. МАРИО АГУЕЛЕРА, Представител на Националиститѣ въ Куба.
г. ДЖАНЪ ДЖЕНИСОНЪ, Преставител на Германо-Американската Федерация.
г-жа РОЗАЛИ ДЕВЕНПОРТЪ, Представителка на Консервативния Клубъ въ Ню Йоркъ.
г. АНТОНИ НОСИЧЪ, Председател на Хърватската Освободителна Гвардия.
г. МЕТОДЪ БАЛКО, Националенъ Представител на Словашко.
ПРОФ. ЗИГИЗМУНДЪ СЛУЗКА, Националенъ Представител на Полша.

Мастера на церемонията представи и нѣкои отъ почетнитѣ гости отъ американскитѣ срѣди:

КОНТЕСА НАДЯ ФАРБАРЪ ДЕ НОВАРО и г. ФАРБАРЪ.
г. НАЗИ ПИЕРЪ
г-ца ЛИДИЯ САВОЙРА.

Съ особено внимание бѣха почетени представителитѣ на МАКЕДОНСКИТЪ ПАТРИОТИЧНИ ОРГАНИЗАЦИИ, на БЪЛГАРО-АРМЕНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ и наши приятели отъ ЮЖНА АМЕРИКА.

Поради напредналото време г. Стояновъ се извини, че не може да представи още много скъпи намъ и почетни гости.

**ГУБЕРНАТОРА г. РОКЕФЕЛЕРЪ
ПОЗДРАВЯВА ТЪРЖЕСТВОТО**

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ НЮ ЙОРКЪ ПРАЗДНУВА
"ДЕНЪТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ"-3 МАРТЪ.

Следъ приключване на официалната част, започна увеселителната програма. Отъ Бъфало, водени от нашия председател на него градъ г. Миро Герговъ пристигнали нарочно за вечерята, започнаха да играятъ български народни танци и хора, българската танцова група, подъ диригентството на г-жа Вѣра Терзиева. Тѣхната великолепна игра бѣ изпратена съ бурни аплодисменти.

Следъ това се яви на подиума Украинската танцова група подъ директорството на г-жа Елена Оприско, състояща се отъ 40 души въ великолепни национални носии. Тѣ изпълниха нѣколко народни украински танци изпратени съ всеобщо удобрение и похвала.

Съ хора, танци, подъ звуцитѣ на чудесния оркестъръ на Раковски, вечерята продължи до къмъ 2 часа следъ полунощ. Накрая, българитѣ збрани заедно на нѣколко маси закриха тържеството съ бойни и национални маршове и пѣсни.

Тази вечеръ бѣ единъ триумфаленъ успѣхъ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ въ Ню Йоркъ, която организация показва още веднѣжъ, че стои на чело въ борбата на емигрантитѣ за свободата на Родината. Всеобщото уважение, съ което се ползува организацията между нашитѣ братя по съдба отъ другитѣ националности, а също и от виднитѣ и отговорни американски сръди, ни даватъ основание да вѣрваме, че пътятъ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ е правъ и че нашето дѣло ще пребъде!

The photos of the Celebration of The Bulgarian Liberation Day in New York, were made by Mr. Val Romano and Mr. Brian Richards.

RICHARD J. DALEY
MAYOR

OFFICE OF THE MAYOR
CITY OF CHICAGO
PROCLAMATION

WHEREAS, the Ninety-third Anniversary of the signing in 1878 of the memorable treaty of San Stefano, which re-established the independence of the Bulgarian State, will be observed on March 3; and

WHEREAS, this day is celebrated by the people of Bulgaria as Liberation Day, a time of renewing their ideals of freedom, independence and democracy, and serving as an incentive to adherence to these aims; and

WHEREAS, the Bulgarian people have persisted in their heroic struggle to win a new birth of freedom by casting off the bonds of totalitarian oppression; and

WHEREAS, it is fitting in every way that the treaty of 1878 be observed in our city, in which many citizens of Bulgarian descent are our neighbors:

NOW, THEREFORE, I, Richard J. Daley, Mayor of the City of Chicago, do hereby proclaim March 3, 1971 as BULGARIAN INDEPENDENCE DAY IN CHICAGO and urge all citizens to take cognizance of the special events arranged for this historic occasion.

Dated this seventeenth day of February, A. D., 1971.

Mayor

"ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ" ВЪ ЧИКАГО.

По случай 93 години от Освобождението на България, Губернатора на щата Илинойс г. РИЧАРДЪ ОГЪЛВИ, а също и кмета на Чикаго г. РИЧАРДЪ ДЕЙЛИ, обявиха 3 мартъ 1971 за БЪЛГАРСКИ ДЕНЬ.

На този ден българското знаме се развѣваше надъ парламента въ столицата на Илинойс, Спрингфилдъ и надъ кметството на градъ Чикаго.

Въ издаденитѣ по този случай прокламации, между другото се изтъква за значението на този денъ като стимулъ за борбата, която българския народъ и българскитѣ емигранти водятъ за освобождението на народа си отъ новитѣ поробители-комуниститѣ.

Даваме снимки отъ прокламациитѣ, а също и моментъ, когато председателятъ на клонъ Чикаго на Б.Н.Ф. благодари на кмета на Чикаго за благосклонната му политика спрѣмо българскитѣ емигранти.

For ninety-three years Bulgarians, wherever they reside, have recalled with pride the Treaty of San Stefano, signed by their forefathers in 1878, which re-established the independence of the Bulgarian state.

The historic event is observed by Bulgarians on March 3 as Liberation Day. It is a time for them to renew their ideals of freedom, independence and democracy that have since been denied by the vicissitudes of war and politics.

THEREFORE I, Richard S. Ogilvie, Governor of the State of Illinois, proclaim March 3, 1971, BULGARIAN DAY in Illinois and urge all citizens to participate in any observances of the day planned in their communities and always to encourage the highest standards of freedom and democracy.

In Witness Whereof, I have hereunto set my hand and caused the Great Seal of the State of Illinois to be affixed.

At one at the Capitol in the City of Springfield,
this FIRST day of MARCH in the
Year of Our Lord one thousand nine hundred
and SEVENTY-FIRST and of the State of
Illinois the one hundred and FIFTY-THIRD

GOVERNOR

Д-ръ Паприковъ и кмета г. Дейли.

ПОЛУГОДИШНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

Заседанията на Висшия Съюзенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ се състояха на 16 и 17 януарий 1971 година въ Кливеландъ. На тѣхъ присѣтствуваха всички членове на Ц.У.С.и К.К. както и всички председатели или тѣхнитѣ пълномощници отъ Съединенитѣ Шати и Канада. Отъ другитѣ континенти бѣха получени пълномощни за участие и гласуване.

Разискванията и решенията, които се взѣха въ връзка съ миналата и бъдещата дейность преминаха при пълно единодушие и завършиха съ пълнѣнъ успѣхъ. Бѣха разисквани въпроси относно съюзнитѣ издания, обединението на националната емиграция, предстоящия юбилеенъ Конгресъ презъ 1972 година въ Вашингтонъ и още много други въпроси.

Следъ завършването на Конференцията председателтъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ изпрати окръжно до всички клонове, съ което благодари за участието на делегатитѣ и за ентузиазъма съ който преминаха заседанията и за мъдритѣ решения взети въ резолюциитѣ.

ПРЕДСТАВИТЕЛЪТЪ НА Б.Н.Ф. за ИТАЛИЯ г. ЕНРИКО ДЕЛЪ БЕЛЛО въ АМЕРИКА.

Нашиятъ така популяренъ между новитѣ емигранти представителъ за Италия г. Енрико делъ Белло посети Съединенитѣ Шати и Канада отъ 3 до 12 априль 1971. Съ пристигането си въ Ню Йоркъ той се яви и направи докладъ на председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ и съ който обстойно размѣниха мисли, относно нашата организация въ Италия и специално въпроситѣ свързани съ новитѣ емигранти. Следъ това г. Делъ Белло посети Канада, Кливеландъ, Чикаго, Лосъ Анджелесъ и Вашингтонъ, навсѣкаде най-сърдечно посрѣщанъ онъ членоветѣ на Организацията и тѣхнитѣ приятели.

Преди да си замине отъ Ню Йоркъ г. Делъ Белло е имал отново срѣща съ членове на Ц.У.С. на Б,Н,Ф.

ГОЛЪМО СЪБРАНИЕ ВЪ ТОРОНТО СЪ ГОВОРИТЕЛИ ОТЪ Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

На 30 май 1971 въ Торонто ще се състои голѣмо Публично Събрание, на което ще говорятъ на политически теми: Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, Д-ръ Георги Паприковъ и Инж. Александъръ Дърводѣлски, членове на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

ВОЛЯТА ЗА ОФОРМЯВАНЕ. Стефанъ Поповъ. Мезенхаймъ Германия, 680 стр. на нѣмски езикъ.

Този голѣмъ трудъ на нашия сънародникъ разглежда историята на Западнитѣ страни подъ една съвсемъ нова свѣтлина. До сеганѣма нито една книга, която да анализира дълбокитѣ връзки между действителность и история, философия и общество, наука и идеология.

Автортъ се опитва чрезъ своята книга да попълни тази празнота и особено да потърси условията и предпоставкитѣ, които докарватъ високото самосъзнание на единъ народъ и подтикътъ къмъ върховни постижения

Поставя се въпросътъ: дали Западната култура е достигнала своя апогей и почва упадѣка или ще може още веднѣжъ да развие силитѣ си за единна културна общность. Реакцията къмъ вече отречената марксихеска теория може да даде началото на единъ новъ подемъ, на единъ новъ Континентъ Европа.

ШЕСТ ДНИ И НОЩИ. Ааронъ Асса. Телъ Авивъ. 1968, 352 стр. на български езикъ съ множество черни и цвѣтни илюстрации.

Авторътъ на тази документална книга дава часъ по часъ развитието на войната отъ 1967 година. Книгата е отличенъ източникъ за сведения относно силитѣ на Израелъ и тѣзи на арабскитѣ страни, подпомогнати отъ комунистическитѣ държави. Съ пламененъ патриотизъмъ авторътъ е описалъ, какъ младежитѣ събрани отъ цѣлия свѣтъ въ новата държава Израелъ, се биятъ и мрѣтъ за народа си и за така дългождаваната имъ татковина.

Ааронъ Асса е билъ на първитѣ линии на сраженията и е билъ непосредственъ наблюдателъ на героиствата съ които младитѣ израелци сж сразявали врага. Той ги сравнява съ българитѣ, които съ сжщия пламъ сж били участвували въ боя за тѣхното освобождение и запазване на родината си.

Книгата е посвѣтена, както на българскитѣ евреи въ Израелъ, така и на тѣзи, които сж останали временно въ България.

СТИХОТВОРЕНИЯ. Андрея Петровъ /псевдонимъ/. Амстердамъ, 1970, 52 стр. на български езикъ.

Въ своята сбирка авторътъ помѣства нѣкои стихове писани въ България още, а други следъ бѣгството му въ Гърция. Отъ първитѣ се чувствува мжката отъ робския животъ и умразата къмъ поробителитѣ. Отъ стиховетѣ писани въ емиграция лѣха радостъ отъ придобитата свобода примѣсена съ нескрита любовъ къмъ далечната Родина.

Въ неговитѣ стихове се срѣщатъ бисери като тѣзи:

"Героятъ пада съ викъ тревоженъ-
Юнашки родъ да се рои!"

"Робъ да бѣдешъ-Богъ те пази.
Съ пушка ли си-пазишъ ти!"

Инж. Александъръ Костовъ.

НА ЕДИНЪ ПРОФАНЪ ВЪ ЕМИГРАНТСКАТА БОРБА:

ЗАШО НЕ СЪМЪ?

Ехъ! защо не съмъ и ази
психиятъръ съ идеи,
та отъ лудитѣ да взимамъ
умъ за славни "епопеи"!

И въ повече отъ двеста
листа самъ да се възпѣя,
революции че правя
а въвъ сжщностъ само блѣя.

В мозъка си най-размжтенъ
съсь миражи се разправямъ
правителства, парламенти
тайни, въ него си създавамъ

Тайни вестници сънувамъ
въ осемдесетъ и шестъ броя,
че излѣзли сж, бълнувамъ,
подъ редакцията моя.

Отъ България ще правя
федерална азъ държава
та меже да може лесно
на съседитѣ да става.

Въ петъ републики азъ нея
разпокжсвамъ я - формация?
безъ да знамъ каквъ чорба е,
туй пъкъ нѣщо федерация.

Федерация се прави
отъ народи ил' държави
а у насъ единъ народъ е
и държавата една е!

Ехъ! защо ли тѣй немога
въ историята да се втикна
та съ маниящина и злоба
"политикъ" азъ да изникна!

Скорпионъ.

СЪОБЩЕНИЯ

АПЕЛЪ КЪМЪ ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ.

Както отъ години наредъ вече, българската емиграция по цѣлия свѣтъ устройва ПАНАХИДИ за падналитѣ наши братя въ борба съ кървавия комунизъмъ, така и тази година, на 12 септемврий ще се устроятъ възпоменания. Тѣзи панахиди ставатъ вече въ 45 града по цѣлия свѣтъ икоето е по-важно вече и въ България.

Ние апелираме къмъ всички български емигранти, кждето и да се намиратъ тѣ, да си спомнятъ за своитѣ роднини, приятели, съидейници, избити отъ червенитѣ варвари, и да направятъ скромни панахиди. Тамъ кждето нѣма български църкви, всѣки Божи Домъ е подходящъ за едно такова възпоменание. Поканете всички българи въ града, ваши приятели отъ братски намъ народи и мѣстнитѣ власти.

Молимъ сѣщо, веднага, още на сѣщия денъ да се изпратятъ съобщенията за панахидитѣ за публикация въ БОРБА, понеже издаването на септемврийския брой зависи отъ бързото получаване на тѣзи съобщения отъ цѣлия свѣтъ.

/За жалостъ, още се намиратъ български свещеници въ български църкви на Запада, които игнориратъ тази най-черна дата на българския народъ и не провеждатъ, може би случайно, тѣзи панахиди. Ние ще бъдемъ принудени най-после, да публикуваме имената на тѣзи Божи служители, ако и тази година служатъ и Богу и Мамону/.

ПАНАХИДА ЗА ПАДНАЛИТѣ НА 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА. /Пропуснато съобщение/

По инициатива на нашиятъ съидейникъ М. Костадиновъ, на 13 IX 1970 въ градъ Лионъ, Франция, въ Руската Православна църква бѣ отслужена скромна панахида за хилядитѣ наши братя погинали отъ комуниститѣ. Малцината български емигранти присѣтствуваха заедно съ свои приятели.

СКРЪБНО СЪОБЩЕНИЕ.

Починалъ е въ градъ Малага, Испания, българскиятъ емигрантъ и пламененъ патриотъ Д-РЪ ЙОРДАНЪ ПЪЕВЪ. Покойниятъ бѣ завършилъ Военното училище въ България и Юридическия факултетъ въ Парижъ. Той бѣ дългогодишенъ председателъ на организацията на "Свободнитѣ Българи" и редакторъ на списанието "Възраждане", издавано въ Парижъ. Д-ръ Йорданъ Пъевъ взимаше винаги най-живо участие въ антикомунистическата борба на емиграцията. Богъ да го прости!

ТЪРСЯТЪ СЕ:

ВИТАНЪ ГАНЕВЪ, Ню Йоркъ, Чикаго или Калифорния. Да се обади на родителитѣ си, ул. Христо Ботевъ 7, Попово, България. /Х.К./

ВАСИЛЪ ЗАРКОВЪ ВЕЛИЧКОВЪ и КИРИЛЪ СПАСОВЪ, Западна Германия, работили като миньори в България. Търси ги тѣхенъ приятелъ. /И.Б./

Д-РЪ БОРИСЪ ГАЧЕВЪ отъ Ямболъ, 1969 въ Фулда, Западна Германия. Търси го братъ му Георги Гачевъ. /Д.Д./

ПЕТКО ВЕЛИКОВЪ СИМЕОНОВЪ (PETE SMITH) отъ с. Долна Студена, ок. Бѣленска, окръгъ Русенски. Търси го внукътъ му. /П.И.А./

Който знае адреситѣ на горнитѣ лица, молимъ да ги съобщатъ на редакцията на БОРБА, за да поставимъ тѣхнитѣ близки въ връзка съ тѣхъ. Адреса е:

BORBA-P.O.BOX 1204 GRAND CENTRAL STATION, NEW YORK, N.Y 10017, U.S.A.

БЛАГОДАРНОСТЪ.

Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ, редакторъ на БОРБА, благодари най-сърдечно на всички, които сѣ го поздравили съ неговия именъ день-Гергьовденъ, като отъ своя страна сѣщо имъ пожелава животъ, здраве и скорошно завръщане въ свободната Родина.

ШЕСТ ДНИ И НОЩИ. Ааронъ Асса. Телъ Авивъ. 1968, 352 стр. на български езикъ съ множество черни и цвѣтни илюстрации.

Авторътъ на тази документална книга дава часъ по часъ развитието на войната отъ 1967 година. Книгата е отличенъ източникъ за сведения относно силитѣ на Израелъ и тѣзи на арабскитѣ страни, подпомогнати отъ комунистическитѣ държави. Съ пламененъ патриотизъмъ авторътъ е описалъ, какъ младежитѣ събрани отъ цѣлия свѣтъ въ новата държава Израелъ, се биятъ и мрѣтъ за народа си и за така дългоочакваната имъ татковина.

Ааронъ Асса е билъ на първитѣ линии на сраженията и е билъ непосредственъ наблюдателъ на героиствата съ които младитѣ израелци сж сразявали врага. Той ги сравнява съ българитѣ, които съ сжщия пламъ сж били участвували въ боя за тѣхното освобождение и запазване на родината си.

Книгата е посвѣтена, както на българскитѣ евреи въ Израелъ, така и на тѣзи, които сж останали временно въ България.

СТИХОТВОРЕНИЯ. Андрея Петровъ /псевдонимъ/. Амстердамъ, 1970, 52 стр. на български езикъ.

Въ своята сбирка авторътъ помѣства нѣкои стихове писани въ България още, а други следъ бѣгството му въ Гърция. Отъ първитѣ се чувствува мжката отъ робския животъ и умразата къмъ поробителитѣ. Отъ стиховетѣ писани въ емиграция лѣха радостъ отъ придобитата свобода примѣсена съ нескрита любовъ къмъ далечната Родина.

Въ неговитѣ стихове се срѣщатъ бисери като тѣзи:

"Героятъ пада съ викъ тревоженъ-
Юнашки родъ да се рои!"

"Робъ да бѣдешъ-Богъ те пази.
Съ пушка ли си-пазишъ ти!"

Инж. Александъръ Костовъ.

НА ЕДИНЪ ПРОФАНЪ ВЪ ЕМИГРАНТСКАТА БОРБА:

ЗАШО НЕ СЪМЪ?

Ехъ! защо не съмъ и ази
психиятъръ съ идеи,
та отъ лудитѣ да взимамъ
умъ за славни "епопеи"!

И въ повече отъ двеста
листа самъ да се възпѣя,
революции че правя
а вѣвъ сжщностъ само блѣя.

В мозъка си най-размжтенъ
съсъ миражи се разправлямъ
правителства, парламенти
тайни, въ него си създавамъ

Тайни вестници сънувамъ
въ осемдесетъ и шестъ броя,
че излѣзли сж, бълнувамъ,
подъ редакцията моя.

Отъ България ще правя
федерална азъ държава
та мезе да може лесно
на съседитѣ да става.

Въ петъ републики азъ нея
разпокжсвамъ я - формация?
безъ да знамъ каквъ чорба е,
туй пкъ нѣщо федерация.

Федерация се прави
отъ народи ил' държави
а у насъ единъ народъ е
и държавата една е!

Ехъ! защо ли тѣй немога
въ историята да се втикна
та съ маниящина и злоба
"политикъ" азъ да изникна!

Скорпионъ.

СЪОБЩЕНИЯ

АПЕЛЪ КЪМЪ ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ.

Както отъ години наредъ вече, българската емиграция по цѣлия свѣтъ устройва ПАНАХИДИ за падналитѣ наши братя въ борба съ кървавия комунизъмъ, така и тази година, на 12 септемврий ще се устроятъ възпоменания. Тѣзи панахиди ставатъ вече въ 45 града по цѣлия свѣтъ икоето е по-важно вече и въ България.

Ние апелираме къмъ всички български емигранти, кждето и да се намиратъ тѣ, да си спомнятъ за своитѣ роднини, приятели, съидейници, избити отъ червенитѣ варвари, и да направятъ скромни панахиди. Тамъ кждето нѣма български църкви, всѣки Божи Домъ е подходящъ за едно такова възпоменание. Поканете всички българи въ града, ваши приятели отъ братски намъ народи и мѣстнитѣ власти.

Молимъ сжщо, веднага, още на сжшия день да се изпратятъ съобщенията за панахидитѣ за публикация въ БОРБА, понеже издаването на септемврийския брой зависи отъ бързото получаване на тѣзи съобщения отъ цѣлия свѣтъ.

/За жалостъ, още се намиратъ български свещеници въ български църкви на Запада, които игнориратъ тази най-черна дата на българския народъ и не провеждатъ, може би случайно, тѣзи панахиди. Ние ще бъдемъ принудени най-после, да публикуваме имената на тѣзи Божи служители, ако и тази година служатъ и Богу и Мамону/.

ПАНАХИДА ЗА ПАДНАЛИТѣ НА 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА. /Пропуснато съобщение/

По инициатива на нашиятъ съидейникъ М. Костадиновъ, на 13 IX 1970 въ градъ Лионъ, Франция, въ Руската Православна църква бѣ отслужена скромна панахида за хилядитѣ наши братя погинали отъ комуниститѣ. Малцината български емигранти присѣтствуваха заедно съ свои приятели.

СКРЪБНО СЪОБЩЕНИЕ.

Починалъ е въ градъ Малага, Испания, българския емигрантъ и пламененъ патриотъ Д-РЪ ЙОРДАНЪ ПЪЕВЪ. Покойникътъ бѣ завършилъ Военното училище въ България и Юридическия факултетъ въ Парижъ. Той бѣ дългогодишенъ председателъ на организацията на "Свободнитѣ Българи" и редакторъ на списанието "Възраждане", издавано въ Парижъ. Д-ръ Йорданъ Пъевъ взимаше винаги най-живо участие въ антикомунистическата борба на емиграцията. Богъ да го прости!

ТЪРСЯТЪ СЕ:

ВИТАНЪ ГАНЕВЪ, Ню Йоркъ, Чикаго или Калифорния. Да се обади на родителитѣ си, ул. Христо Ботевъ 7, Попово, България. /Х.К./

ВАСИЛЪ ЗАРКОВЪ ВЕЛИЧКОВЪ и КИРИЛЪ СПАСОВЪ, Западна Германия, работили като миньори в България. Търси ги тѣхенъ приятелъ. /И.Б./

Д-РЪ БОРИСЪ ГАЧЕВЪ отъ Ямболъ, 1969 въ Фулда, Западна Германия. Търси го братъ му Георги Гачевъ. /Д.Д./

ПЕТКО ВЕЛИКОВЪ СИМЕОНОВЪ (PETE SMITH) отъ с. Долна Студена, ок. Бѣленска, окръгъ Русенски. Търси го внукътъ му. /П.И.А./

Който знае адреситѣ на горнитѣ лица, молимъ да ги съобщатъ на редакцията на БОРБА, за да поставимъ тѣхнитѣ близки въ връзка съ тѣхъ. Адреса е:

BORBA-P.O.BOX 1204 GRAND CENTRAL STATION, NEW YORK, N.Y 10017, U.S.A.

БЛАГОДАРНОСТЪ.

Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ, редакторъ на БОРБА, благодари най-сърдечно на всички, които сж го поздравили съ неговия именъ день-Гергьовденъ, като отъ своя страна сжщо имъ пожелава животъ, здраве и скорошно завръщане въ свободната Родина.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 7 III 1971 почина в София първият български Патриарх след Второто Българско Царство

НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО КИРИЛЪ ПАТРИАРХЪ БЪЛГАРСКИ 1901-1971

Мирското име на покойния Патриарх е Константинъ М.Константиновъ. Роденъ в София, той завършва Духовна семинария в София, като презъ 1923 година се подстригва за монахъ отъ духовния му отецъ Митрополитъ Борисъ /убитъ отъ комунистите/. Презъ 1924 година добива висше богословско образование в Черновицъ и специализира в Германия и Австрия. Презъ 1936 година е въведенъ в архимандридско достойнство и поема подъ името Кирилъ Стобийски Пловдивската митрополия.

Въ Пловдивъ той проявява рѣдки граждански добродетели и се старее винаги да бъде на страната на народа. Затова следъ 9 IX 1944 година комунистите го подлагат на унижения и гаври. На 10 V 1953 година бива избранъ за Български Патриархъ, точно 560 години следъ заточението на последния български Патриархъ Евтимий.

Патриархъ Кирилъ съ много търпение, тактъ и християнско смирение, успѣ да извоюва за своя санъ достопочетно мѣсто върѣдъ семейството на християнскитѣ църкви, най-вече съ Вселенския Патриархъ и съ Светия Престолъ в Римъ. Като ученъ, Патриархъ Кирилъ е на много голѣма висота. Владѣящъ много класически и модерни езици, той написа многотомни съчинения върху българската национална и духовна история.

Рано е още да се критикуватъ отношенията на Патриарха съ комунистическия режимъ в София. Мѣчно можемъ да сѣдимъ отдалече, какво е направилъ за нещастнитѣ си пасоши-роби в Родината. Единъ день историята ще си каже тежката справедлива дума.

Понегово желание, Патриархъ Кирилъ е погребанъ в Бачковския манастиръ близо до своитѣ си чада отъ Пловдивската митрополия, и не далече отъ своя великъ предшественикъ-Патриархъ Евтимий.

На 27 II 1971 почина на 103 години в София мастития български духовникъ

НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО НЕОФИТЪ МИТРОПОЛИТЪ ВИДИНСКИ 1868-1971

Мирското име на покойния Зам.-председател на Светия Синодъ е Николай Караабовъ, роденъ в село Гълъбово, Старозагорско. Завършва Духовна семинария в Петербургъ, а отъ 1914 година воглавява Видинската епархия. Отъ 1930 до 1944 е Глава на Светия Синодъ.

Митрополитъ Неофитъ е познатъ като ревностенъ книжовникъ, църковенъ ораторъ и народенъ водителъ. Той е редактиралъ и издалъ много църковни книги и вестници, проповѣди и каноническо-правни учебници.

Когато единъ джбъ-столѣтникъ, извисилъ отъ недрата на народа приключи земния си пътъ, особено единъ духовенъ водителъ в свободни дни и в дни на робство, не може да не се включи в вѣчната българска история.

Митрополитъ Неофитъ Видински ще бъде во вѣки вѣковъ таченъ и почитанъ отъ българския народъ като борець противъ новитѣ агарянци, поробили нашата страна днесъ.

На 14 XII 1971 почина неочаквано във Виена голѣмия български ученъ

ПРОФЕСОРЪ Д-РЪ СЛАВЧО ЗАГОРОВЪ
1898-1971

Покойниятъ е роденъ въ София, завършва висше образование въ Германия по право и държавни науки. Постъпва като доцентъ въ Софийския университетъ, където отъ 1934 воглавява катедрата по Статистика. Публикувалъ е многобройни трудове въ български и чужди списания и скоро добива известностъ като свѣтовенъ капацитетъ по неговата специалностъ.

Професоръ Загоровъ чель лекции въ Харвардъ, Чикаго, Кембриджъ и Женева. Презъ 1939 година поема министерството на Търговията и Промислеността, а следъ това въ бурни военни времена бива назначенъ като Пълномощенъ министъръ въ Германия.

Следъ войната, вече като емигрантъ, преподава въ университета въ Станфордъ Съединенитѣ Щати, а следъ това поема катедрата на Виенския университетъ. Тука, Професоръ Загоровъ, освенъ научната си работа, взима живо участие въ дейността на българскитѣ национални емигрантски организации въ борбата имъ противъ комунизма. Въ неговото лице, българитѣ губятъ единъ великъ представителъ на национална България.

На 24 XII 1970 почина въ София именития български писателъ и поетъ

ИВАНЪ ХАДЖИХРИСТОВЪ
1892-1970

Покойниятъ е роденъ въ Стара Загора - "градътъ на поетитѣ", където създава едни отъ най-изящнитѣ и най-нежни стихотворения на нашата поезия. Неговото дѣло по обемъ нее голѣмо, но висококачествено, искрено и честно, излизащо направо отъ сърдцето му. Затова и комунистическата критика къмъ него е или негативна или безмълвна. Ностихове като този, може да ги каже само великъ поетъ:

"Вземи ме, свѣтло слово, ти звънаръ
надъ глухитѣ пустини, вестъ пасхална".

На 28 II 1971 почина въ Калифорния голѣмия български патриотъ

Д-РЪ ИНЖИНЕРЪ ВАСИЛЪ ВЕЛЕВЪ
1919-1971

Покойниятъ е роденъ въ Бѣла Слатина и отъ най-ранни години взима най-активно участие въ борбитѣ на българската национална младежъ противъ комуниститѣ. Завършва съ отличие инженерство въ Германия и следъ това става доцентъ въ Техникума въ Щутгартъ. Единъ отъ съоснователитѣ на Българския Националенъ Фронтъ презъ 1947 година. Въ Калифорния зае отговорна длъжностъ като шеф-инженеръ по постройкитѣ на военнитѣ самолети. Българската емиграция загуби още единъ голѣмъ български патриотъ.

На 3 III 1971 почина въ Чикаго националния български емигрантъ

МИХАЛЪ МИХАЛКОВЪ
1918-1971

Покойниятъ бѣ роденъ въ Сливница. Скромненъ, честенъ и пламененъ български патриотъ, той искаше да види Родината си свободна.

Богъ да ги прости!

Australia Holds 2 in Blast

CANBERRA, Australia, Jan. 18 [Reuters]—Two Bulgarians today were ordered detained for 10 days on charges of bombing the Soviet Embassy here yesterday.

They were identified as Peter Nikoloss Tetriff, 23, and Nikolai Yordanoff Daskaloff, 19, both of Perth in western Australia.

The court was told the two had traveled across Australia from Perth with the intention of bombing the embassy. When apprehended they reportedly had explosives in their possession. Three bomb blasts yesterday blew in all but three of 30 barred windows in the front of the embassy.

CANBERRA. — Two men accused of bombing the Soviet Embassy should be tried by a Russian court, their lawyer said today.

Mr A. S. Gillespie-Jones said that the alleged offences happened within the boundaries of the embassy, which was Soviet soil.

"No Australian court has power to try these men," he said.

Mr Gillespie-Jones was appearing in Canberra Court, where Peter Petroff, 23, welder, and Nikolai Daskaloff, 19, laborer, both of Osborne Park, a Perth suburb, were charged with having maliciously thrown gelignite at the Soviet Embassy to damage the building on January 17.

Each is also charged with having possessed gelignite.

Mr Gillespie-Jones said that the counts should be "instantly discharged."

But Mr C. L. Pearson, SM, disagreed.

"There is a prima facie case against the men the

way the charges are framed," he said.

The Crown prosecutor, Mr Peter Massie, said that the Crown Law Department sought an adjournment for a week.

He said the Crown was not ready to proceed today as it was waiting for more evidence.

After 40 minutes of legal argument, Mr Pearson said he would not accept Mr Gillespie-Jones's submission.

Mr Pearson refused bail and remanded the men until February 12 "for mention."

He said this was done because the men could not be held in custody for more than 15 days without appearing in court.

Later outside the court, Mr Gillespie-Jones said he would make an application for bail to the ACT Supreme Court this afternoon.

time the car stopped outside the embassy.

This would have been early on the morning of January 17.

He identified two men charged over the bombing who were present in Court today as the occupants of the car.

Those charged are Peter Petroff, 23, welder, and Nikolai Daskaloff, 19, laborer, both of Osborne Park, a Perth suburb.

2 CHARGES

Both are on two charges:

● That at Canberra on January 27 they threw near the building of the Chancellery of the USSR in Canberra Av., a quantity of gelignite, with intent to damage the building.

● That at Canberra on the same date they had a quantity of gelignite with intent to commit malicious injury of the building — the Chancellery of the USSR.

Mr P. Massie, of the Deputy Crown Solicitor's office prosecuting, told the Magistrate that evidence would be given by police on guard duty outside the embassy both before and after the bombings.

He said that one constable would say that he saw a vehicle stop outside the embassy.

БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ-НАЦИОНАЛИСТИ ХВЪРЛЯТЪ БОМБА ВЪ СЪВЕТСКАТА ЛЕГАЦИЯ ВЪ СТОЛИЦАТА НА АВСТРАЛИЯ, КАМБЕРА.

На 21 януарий 1971 година българският емигранти-националисти ПЕТЪРЪ ПЕТРОВЪ и НИКОЛА ДАСКАЛОВЪ, пострадали от комунистическия терор в България и затова напуснали Родината си, зареждат и експлодират бомба от динамит в двора на Съветската легация в столицата на Австралия - Камбера.

Нашите братя-емигранти сега са под съд за стореното. За чест на българската колония в Австралия никой емигрант не се е съгласил да стане преводчик в съда и затова дѣлото се е отложило.

Съветските власти са направили постъпки и искат екстрадирането на двамата български емигранти, за да бъдат съдени в Съветския Съюз. Всѣки знае, какво ги чака, ако бъдат предадени на комунистите! Предполагаме, че Австралиските съдебни власти ще останат на своята висота на справедливост и няма да уважат комунистическото искане, което е равно на убийството на двамата емигранти. Още повече, че този акт е резултат на възмущение на двама тежко пострадали жертви на комунистическия терор в България

Председателят на Българския Национален Фронт Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ веднага е отправил телеграми и писмо до Австралиското правителство, с които моли за освобождението на двамата български емигранти, като изтъква страданията на които е подложен днес българския народ и подчертава, че обвиняемите ПЕТЪРЪ ПЕТРОВЪ и НИКОЛА ДАСКАЛОВЪ са едни от жертвите на този терор.

Тези български политически емигранти са демонстрирали възмущението си от робството, на което е подложен народа днес в Стария Край и чрез акта на хвърляне на бомбата са изразили реално това възмущение. Въ същност, бомбата не е взела за щастие никакви човѣшки жертви, а е направила само ограничени материални щети на Съветската легация.

Българските национални емигранти от цял свят се присъединяват към апела на нашия Председател за освобождението на нашите братя-емигранти ПЕТЪРЪ ПЕТРОВЪ и НИКОЛА ДАСКАЛОВЪ, вѣрвайки че Австралиското правителство не ще се поддаде на комунистическия провокации и инсинуации.

Exklusiv aus Varna Roter Puff am Schwarzen Meer

Fünf heilige Eide mußte unser Puff-Redakteur schwören, daß er die Anschrift eines horizontalen Etablissements im roten Luxusbad Bulgarien in Varna, in dem die Superfunktionäre, Reiseleiter und Touristen im wahrsten Sinne des Wortes verkehren, nicht preisgeben würde. Okay, bzw. dobro, ver-

5 Leva zu stecken sind. Danach läßt sich eine in die Wand eingelassene Stahlklappe öffnen, die die Abbildungen von 10 leckeren Mädchen verbirgt. Neben jedem Foto befindet sich ein Knopf sowie der Preis. Die Liebesgaben beginnen bei 50 und enden bei 250 Leva.

und vom Slivovitz bis zum Chivas Regal alles, was die Kehle und die Seele erfreut. Hat man gewählt, so darf man auch gleich bezahlen, damit man es auch ja nicht vergißt.

Devisen und entsprechende Höhe. Vera, in die ich mich echt verliebt hatte, verlangte 500 pro Tag. Westmark, wie sie besonders betonte.

Freudenhaus-Gymnastik
für 50 Leva

So bin ich und so bleibe ich
für 100 Leva

Oberweite 110 -
pro Zentimeter 1 Leva

Klatsch mir ~~und dem~~ für 150 Leva

Blond am ~~schönen~~ Körper -
200 Leva

Genossin „Nutte“ kostet pro Tag 500 -
~~und dem~~

Въ германския вестникъ СИЛТЪ отъ 12 юний 1970 година брой 4, се съобщава съ много подробности за отварянето на Държавни Публични Домове въ Варна. Двусантиметровитъ заглавия на първата страница на въпросния весникъ гласятъ:

"ЧЕРВЕНИ ПУБЛИЧНИ ДОМОВЕ НА ЧЕРНО МОРЕ" "ИЗВЪНРЕДНИ СЪОБЩЕНИЯ ОТЪ ВАРНА"

Кореспондентътъ на вестника, следъ като се е снабдилъ съ нужнитъ информации отъ комунистическото Българско Търговско Представителство въ Германия, билъ пратен въ Варна, за да провѣри "чудеситъ" на българското Черноморие. И както пише, не се е идлъгалъ!

Още отъ Германия му е билъ показанъ единъ албумъ отъ най-различни типове български "красавици" въ Евинско облекло, като срещу всѣка фотография била и опредѣлената цена въ долари, марки или франкове. Следъ като се заангажира красавицата за опредѣлени дни, клиента си я получава въ Варна срещу разписката отъ сумата плажежа въ Виена, Франфуртъ или Лондонъ.

Въ Варна, следъ като показалъ входния билетъ, кореспондента билъ поканенъ въ единъ елегантенъ салонъ, гдето се сервирали най-различни напитки, като се почне съ сливовица и се свърши съ оригинални американски уиски, разбира се, като всичко се заплаща веднага въ чужда валута.

Както пише кореспондента, срещу 500 германски марки, нѣкоя си красавица Вѣра, която много му харесала позволила даже да и се направятъ снимки, разбира се, също при прилично възнаграждение.

Тѣзи Публични Домове въ Варна били прикрити за обикновената публика и били достъпни само за висши комунистически функционери, богати западни туристи и водачи на туристически групи.

Редакцията на БОРБА съ възмущение съобщава за тази комунистическа търговия съ български девойки, съ целъ комуниститъ само да се добератъ до така нуждната имъ западна валута, която тѣ употребяватъ за шпионажъ на Запада. Следъ като почнаха да изнасятъ лѣкари за Африка, зѣболѣкари за Швеция, инженери за Сръдния Истокъ и работници за Сибирь, отъ които взиматъ голѣма частъ отъ заплатитъ имъ, сега почнаха да продаватъ и тѣлата на млади българки!

По понятни причини БОРБА не публикува албума съ снимкитъ и пълния текстъ на репортажа, но тѣзи албумчета могатъ да се доставятъ отъ всѣко едно комунистическо Търговско Представителство или Легация въ Западнитъ страни. Разбира се, ако клиента е достовѣренъ и личи, че кисията му е пълна съ долари.

Срамъ и позоръ на комунистическиятъ търгаш!

СЪВЕТИ КЪМЪ НОВИТЪ ЕМИГРАНТИ.

1/. Емигранти идващи въ свободния свѣтъ трѣбва да иматъ предвидъ, че откакто съществува политическа емиграция въ свѣта, тя е винаги толерирана, но много рѣдко приемана съ ентузиазъмъ. Поради това, никой български емигрантъ да не мисли, че неговото пристигане е очаквано съ нетърпение отъ властитѣ на страната.

2/. Администрацията на временнитѣ западни лагери, където емигрантитѣ биватъ настанявани, даватъ най-необходимото за преживѣване, но тука вече емигранта изпитва отдавна желаната свобода.

3/. Гаранцитѣ на емигрантитѣ идватъ обикновено отъ тѣхни събрата по садба, вече емигрантали на Запада, и сж въ повечето случаи само съ морална валидность.

4/. Незнанието на езика, липсата на професия, различни възрасти, семейно и социално положение, често се явяват като сериозни прѣчки за бързото и ефикасно намиране на работа. Затова се изисква скромность и търпение поне въ началнитѣ дни въ новата родина.

5/. Отъ голѣмо значение е спазването на мѣстнитѣ закони и наредби, за които властитѣ бдятъ най-внимателно, въпрѣки, че не показватъ явно това. Регистриране на адреситѣ въ началото на всѣка година и при всѣка промѣна на адреса е задължително и е отъ грамадна полза и за самия емигрантъ. Регистрацията за военна повинность е строго задължителна и неспазването води до тежки наказания. Декларацията за федералнитѣ данъци трѣбва да се изпраща всѣка година, независимо отъ прихода.

6/. Всѣки политически емигрантъ има моралното задължение да се включи въ нѣкоя емигрантска организация - била тя политическа, културна или църковна, за да могатъ неговитѣ интереси да се запазатъ по- добре и главно - да се подпомогне борбата противъ комунизъма.

7/. Препорачваме на новитѣ емигранти да бждатъ много внимателни въ кореспонденцията си сж тѣхнитѣ близки въ България. Писмата имъ много често биватъ спирани или цензурирани отъ комуниститѣ. По добре би било писмата да се адресиратъ до близки, а не до прѣки роднини.

8/. Комуниститѣ изпращатъ въ чужбина агентъ-провокатори, които подъ най-различни форми - организатори на нови емигрантски дружества, свещеници-доброжелатели, търговци, спортисти, гостилничари, водачи на туристи за България и прочее, шпиониратъ и донасятъ на комуниститѣ въ България сведения за емигрантитѣ. Затова, бждете крайно внимателни и се пазете отъ хора, даже и българи, които не познавате добре!

9/. Бждете лоялни и благодарни къмъ новата си родина, която ви е дала подслонъ, работа и свобода. Работете за нейното преуспѣване, защото то ще донесе и свободата на поробенитѣ отъ комунизъма страни.

10/. Бждете всички сдружени подъ мотото: "Смъртъ на комунизъма, свобода на народа". Работете, трудете се и вѣрвайте въ скорешното освобождение на поробената на родина България! Съ нами Богъ!